

Nhật Ký Thuần Hóa Phụ Quân

Contents

Nhật Ký Thuần Hóa Phụ Quân	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	19
10. Chương 10	22
11. Chương 11	24
12. Chương 12	26
13. Chương 13	27
14. Chương 14	30
15. Chương 15	32
16. Chương 16	33
17. Chương 17	35
18. Chương 18	37
19. Chương 19	40
20. Chương 20	42
21. Chương 21	44

Nhật Ký Thuần Hóa Phụ Quân

Giới thiệu

Người nào cũng nói là tổ tiên của nhà họ Lý phải thấp rất nhiều hương, thất công tử nhà này mới có

1. Chương 1

Người nào cũng nói là tổ tiên của nhà họ Lý phải thấp rất nhiều hương, thất công tử nhà này mới có thể lấy được một vị thiếu phu nhân hiền lành như thế làm vợ.

Thằng thán mà nói, riêng dòng dõi đã không xứng rồi. Nhà Mộ Dung đó, nhà quan thượng phẩm đó! Cùng dòng họ với hoàng đế đó! Đến giờ vẫn một nhà ba tiến sĩ, cha con cùng tại triều, một gia đình làm quan vô cùng hiển hách!

Nhà họ Lý? Chắc. Tuy nói là dặm chân có thể làm rung chuyển mặt đất ở Uyển thành, nhưng cũng chỉ là bá chủ một phương mà thôi. Thất công tử lại là một công tử bột trong những công tử bột, đến tú tài cũng không thi đậu, văn không thành, võ chẳng giỏi, trái lại đi tinh thông ăn chơi gái gú, bình thường đi trên phố chuyên đùa bỡn các cô nương chưa chồng hay đã có chồng, trước khi lấy vợ, trong nhà đã có ba nàng thiếp, vô số thông phòng, là một kẻ háo sắc xấu xa.

Sở dĩ có cuộc hôn nhân này là nhờ nhà họ Lý gặp được vận may lớn. Lúc ấy Mộ Dung thiếu phu nhân còn ở trong bụng mẹ, mẹ nàng đang trên đường đi nhậm chức với Mộ Dung lão gia thì sinh non... Phu nhân nhà họ Lý tự mình đỡ đẻ, Mộ Dung lão gia cực kì cảm kích, bèn định hôn sự từ nhỏ cho con.

Sau khi Mộ Dung thiếu phu nhân gả vào nhà họ Lý, việc định hôn sự từ nhỏ ở Uyển thành lập tức giảm hẳn, mọi người đều sợ sẽ khiến tương lai của con gái mình cũng thê thảm như thế.

Khi thất thiếu phu nhân vào cửa, các chị em dâu vốn chờ xem chuyện vui lập tức được mở rộng tầm mắt.

Không ai ngờ một cô gái xuất thân cao quý - dù chỉ là con của thiếp - lại hiểu biết và lễ phép như vậy, vừa hiền lương vừa rộng lượng. Chẳng những cực kì hiếu thuận với người lớn, còn nói năng nhỏ nhẹ với thất công tử không có tương lai kia, càng không gây chuyện với chị em dâu.

Nhưng khi có người định nhân cơ hội ngồi lên đầu nàng, nàng liền vừa đâm vừa xoa, nhu phong tể vũ, khiến những nàng thiếp và thông phòng có ý xấu đó phải tâm phục khẩu phục, hạ tầm mắt xuống, trong lòng có vài phần e sợ. Những kẻ bối mớ thì không tìm ra chỗ nào không được, trái lại còn tặng những món quà khiến ai cũng xiêu lòng, lại không hề có ý định tranh cướp quyền lực, cực kì hiền hậu.

Không đánh người hay cười, lại bắt người tay ngắn [1]. Nhà họ Lý có ba phòng, phòng trưởng và phòng ba (thất công tử) đều là con vợ cả, phòng hai là con vợ lẽ, có điều thất thiếu phu nhân đối xử với phòng trưởng thì tôn trọng, với phòng hai lại thân thiết, đối với bà nội thì thái y ngu thân [2], nói chuyện vui vẻ; với mẹ chồng thì dịu dàng không tính toán. Từ sau khi sinh được thất công tử, Lý phu nhân đã lui vào Phật đường, không màng chuyện bên ngoài. Thất thiếu phu nhân có thể thành ý tính tâm đi thấp hương mỗi buổi sáng, khiến Lý phu nhân mặt lạnh tâm lạnh cũng phải hòa nhã với nàng.

Có thể nói rằng chưa đến nửa năm, toàn bộ Lý phủ đều bị tiểu thư Mộ Dung cao quý nhưng không kiêu ngạo làm cho khuynh đảo, mọi người đều hiền hòa vui vẻ.

Mộ Dung Xán cũng thắm thờ phào nhẹ nhõm. Lý gia này quả nhiên toàn người thật thà, mấy chiêu đã hạ gục, đơn giản đơn giản. Qua thời gian này, vẫn có thể vui vẻ tức giận là khá tốt, ngày nào cũng tranh tranh đấu đấu, tính toán toán toán để làm gì đâu? Yêu cầu của nàng rất ít, chỉ mong ăn cơm không sợ bị hạ độc, đi ngủ không sợ bị vu oan giáng họa là được rồi.

Tuy nói là vẫn phải dùng ít thủ đoạn, nhưng cả Lý gia đều khá thân thiện với nàng, còn hơi thật sự thật lòng... Nàng đã cảm động đến chảy nước mắt rồi.

Ngoại trừ thất công tử.

Được rồi. Dù sao cũng là được thông qua... Không ở được với nhau thì cũng coi như gặp xui xẻo, gặp hạn mà thôi. Dù sao thời đại này cũng không có khả năng ly hôn... Coi như hắn không tồn tại là được rồi. Một quý phu nhân “hiền lương rộng lượng”, ngày nào cũng để phu quân ra ngoài, không phải là khuôn mẫu trong số khuôn mẫu hay sao?

Dù hẳn có ba nàng thiếp và vô số thông phòng, chỉ cần ở trong sân của phòng ba, ngoài những sinh vật đi trên mái hiên là hẳn không dùng (?), còn lại, chỉ cần là giống cái thì nhất định sẽ không bị bỏ phí... Đến hai nha hoàn làm của hồi môn của nàng cũng đều từng bò qua giường của thất công tử.

Trái lại, nàng không tức giận. Ai thiếu thì dùng đi... Một kẻ “bẩn sớm” như thế thì có gì mà tranh? Bà đây mới ngồi ầm ghế, hẳn đã xuống rồi, còn gì quan trọng nữa. Nhìn hẳn oanh oanh yến yến suốt ngày mà còn chưa có con, có thể hiểu được, thằng nhóc mới 16 tuổi này đã vét hết cơ thể hẳn rồi, tương lai không chết bởi lao lực hoặc bị bệnh hoa liễu gì đó, tôi sẽ cùng họ với anh.

Còn đám oanh oanh yến yến kia... Thật xin lỗi nhé, tôi là kẻ “ngoại lai” còn phải tuân thủ quy tắc, các người cũng không thể không đâu. Kiếp trước bà đây là sĩ quan huấn luyện trong quân đội, kiếp này vẫn còn nhớ luật lệ đấy, các người nói có phải hay không? Không bắt các người luyện tập rồi, nhưng đậu phụ cắt miếng thì vẫn phải xếp, thứ bậc trên xuống lẽ nào không phải học?

Kết hợp sự gian xảo trong gia đình của cổ nhân với chế độ quản lý của hiện đại, cuối cùng phòng ba trở thành nghiêm chỉnh như trong quân đội.

Nhưng dù nàng cố gắng bao nhiêu thì vẫn thất bại trên người thất công tử.

Lý phủ cai quản gia đình, đều giao chi phí từng phòng cho chủ mẫu của phòng đó. Thất thiếu phu nhân có thể thống trị từ trên xuống dưới, trung thành tuyệt đối, nguyên nhân lớn nhất là vì... tiền cả tháng của tất cả, từ trên xuống dưới, đều do chính tay nàng phân phát.

Không nghe lời? Không nghe lời thì chờ cảnh nghèo rớt mùng tơi đi. Thân là một tiểu thư thanh tú khuê các nhà nhậm, thất thiếu phu nhân chưa bao giờ đánh đập, cũng không phạt ai phải quỳ bao giờ. Sai nhỏ thì mồi ngoan ngoãn đứng sát vào tường, yêu cầu ba điểm là gót chân, đầu gối và lưng phải sát với tường, đứng không đúng thì sẽ có một ma ma dạy dỗ lấy gậy trúc đập cho thẳng, tuyệt đối không tổn thương gân cốt, lại đau đến mức nước mắt ròng ròng.

Đứng như thế cũng có chỗ hay, vừa làm mệt chết người vừa chỉnh sửa phong thái. Những thiếp thất với thông phòng thích nói cho sướng miệng, buồn đưa lê bán đưa chuột kia, sau nửa năm chịu phạt thì đều nghiêm chỉnh hơn rất nhiều, khiến lão phu nhân phải khen ngợi thất thiếu phu nhân biết dạy dỗ người, thiếp thất thông phòng lại chỉ có thể nuốt nước mắt vào trung bụng.

Nhưng công cụ giết hại chính thức chính là... trừng phạt kinh tế.

Dạy dỗ như trên mà vẫn không thay đổi? Không sao. Thất thiếu phu nhân không đánh cũng không mắng, chỉ giữ hộp trang sức, cất rương quần áo, giảm tiền tiêu tháng, cắt phí phần son. Kích động đi, làm mưa làm gió đi. Vậy vẫn còn cách diệt cỏ tận gốc.

Chiều này vốn rất hiệu quả ở phòng ba, lại không ngờ thất thiếu phu nhân để thất công tử diệt cỏ tận gốc.

Vừa phát tiền tiêu tháng xong, lại để hẳn đập trộm khóa, lấy hết tiền đi đánh bạc.

Một trận gió thu thổi qua, cực kì thô lương và sát khí.

Thất thiếu phu nhân luôn cẩn thận suốt mười mấy năm qua, luôn khiêm tốn đến không thể khiêm tốn hơn, luôn theo đủ một trăm hai mươi quy tắc... tức giận rồi.

Thiếp thất thông phòng cần rõ quấy rối, nàng nhịn; thất công tử lạnh lùng trào phúng với nàng, mỗi tháng lại có một tối đến quây rối nàng, nàng nhịn; trộm trang sức đưa cho hoa khôi của lầu xanh, nàng nhịn; một trăm phần trăm là một tên công tử bột cộng thêm cực kì phế vật, nàng nhịn...

Trộm tiền của nàng, cái gì?! Trong khoản tiền đó còn cả tiền ăn của phòng ba trong một tháng... Đánh bạc hết sạch thì tháng này ăn bằng gì?! Nếu không phải nàng nhìn xa trông rộng, chôn tiền cưới xuống dưới mặt đất, không phải là đã bị trộm hết sạch rồi?

Không thể dựa vào thì thôi, lại còn thành trộm nhà! Không sợ kẻ địch là sói, chỉ sợ đồng đội là heo...

Đây là heo, heo đó!

Thế là thất sĩ quan huấn luyện kiêm thất thiếu phu nhân Mộ Dung Xán tức giận đi vào sương phòng của Liễu di nương, tóm tên hồ đồ vẫn đang ngủ ngày dậy, kéo lỗ tai heo của thất công tử tôn quý, lôi đến giữa nhà, cho hắn nằm ngang, mặt cúi xuống, trói tay chân hắn lại, giơ tay lên... hung dữ đập vào mông hắn.

Vừa đánh vừa mắng, hỏi hắn đã biết sai chưa, đã biết lỗi chưa.

Gió hiu hắt thổi, sông Dịch lạnh, trăng sị ra đi, chẳng trở về [3].

Nghe thấy tiếng khóc như giết heo của thất công tử, đám đàn bà con gái xung quanh vừa sợ hãi vừa ngưỡng mộ. Hình tượng của thất thiếu phu nhân nháy mắt đã cao hơn gấp vạn, gần như là đầu đội trời chân đạp đất.

- Chú thích:

[1] Không ai đánh người hay cười, bắt người miệng ngẩn: ở đây chỉ Mộ Dung Xán luôn tươi cười nên không ai nỡ ghét, hay giúp đỡ người khác nên những người được giúp đỡ phải kiêng nể, không dám gây khó dễ.

[2] Thải y ngu thân: một điển cố về một ông cụ đã hơn 70 nhưng vẫn hành động như trẻ con để làm cha mẹ già vui vẻ, ở đây chỉ việc hiếu thuận.

[3] Gió hiu hắt thổi, sông Dịch lạnh, trăng sị ra đi, chẳng trở về: trích từ “Sử ký: Thích khách liệt truyện”.

2. Chương 2

Đánh đến đau cả tay, giọng của thất công tử cũng khàn đi, thất thiếu phu nhân Mộ Dung Xán mới dừng tay... Sau đó liền òa khóc.

Đương nhiên không phải vì thương thất công tử... Nghĩ hay thế. Đó là sự ảm nhẫn suốt mười mấy năm đã đến cực hạn, vất vả lắm mới thấy ánh sáng, hóa ra lại chỉ là một que diêm, vừa sáng là vụt tắt.

Nàng rất ủ rũ, cực kì ưu thương, mất hết ý chí. Sớm biết thế này thì thà để di nương gả nàng cho thiếu gia ngu ngốc của tể tướng, ít nhất bị đánh cũng không dám nói ra, nàng còn có an nhàn sống qua ngày... Nếu không thì cái người ốm ốm yếu yếu ở sân sau của nhà tể tướng, có lẽ cũng là một lựa chọn tốt...

Ít nhất tốt hơn cái tên thất công tử ăn chơi gái gú này!

Ông trời ơi, nàng cũng không mong cái gọi là một đời một kiếp chỉ có hai người... Vô nghĩa, có thể ba vợ bốn nàng hầu thì làm gì có ai chọn chung tình. Tôi cũng chẳng phải hàng dùng một lần, còn tin tưởng sắt na [1] tức vĩnh hằng gì chứ... Nhảm nhí!

Những gì nàng muốn chỉ là một bát cơm yên ổn, một cái giường yên ổn, mọi người hòa thuận rồi cùng được lợi. Có thể sinh được con cái là tốt nhất, nếu không thì nhận nuôi một đứa... Hoặc là rất nhiều đứa. Kiếp trước nàng muốn làm giáo viên mẫu giáo, lại bị mẹ bắt đi học quân sự... Chứ nàng không muốn sinh nhiều đầu.

Yêu cầu của nàng quá đáng lắm sao? Thật sự quá đáng sao? Vì sao trên dưới của Lý gia đều đồng ý để nàng bớt lo, vẫn còn tên phế vật vô dụng này ngoài lá gan ra, ngũ tạng lục phủ cũng không cho nàng tỉnh... Chỉ biết cố gắng làm nàng nóng giận!

Để nàng nhất thời xúc động, phá vỡ cái mặt nạ đã cẩn thận bảo vệ suốt mười mấy năm... Tạm biệt bát cơm yên ổn, sau này không chết lạnh chết đói ở bên ngoài, nàng đã cảm ơn trời đất rồi.

Lần gào khóc này tích lũy mười mấy năm cẩn thận và áp lực, rửa trôi tất cả ưu tư và phiền não. Đại khái là việc đã đến nước này, còn gì để nói nữa, dù sao cũng đã tệ đến không thể tệ hơn rồi, trái lại chỉ có thể thả lỏng tinh thần.

Nhìn mặt thất công tử toàn nước mắt, mắt cũng mờ đi, tự nhiên lại thấy thương tình. Nàng thấy hơi buồn cười, thô lỗ lau nước mắt của mình bằng ống tay áo, tìm thuốc mỡ, giặt quần thất công tử xuống, khiến hắn thét lên.

Sặc! Trông như tiểu thụ [2]... Mẹ nó nữa.

“Nương tử, ta không dám nữa... Tha thứ cho ta đi...” Thất công tử đầy khuyết điểm, chỉ có khuôn mặt là được khóc đến hoa lệ mang lệ.

“Im ngay! Tên thụ căn bã này!” Mộ Dung Xán hét lên, lại không nhẫn tâm để hắn chịu khổ, nhẹ nhàng xoa thuốc, nhưng vẫn khiến thất công tử phải kêu cha gọi mẹ.

Thất thiếu phu nhân nhẫn nại xoa thuốc sau đó giúp hắn mặc quần, đã nhẫn nại đến không thể nhẫn hơn giúp hắn cởi trói, nhắc thất công tử lên, đá ra khỏi cửa, sau đó đóng cửa đánh rầm một tiếng, ngã xuống giường... che kín đầu, ngủ say.

Nàng đã hiểu sâu được hai chuyện.

Thứ nhất, đánh người cũng mất thể lực.

Thứ hai, những bà vợ hung dữ bình thường đều là vì bị ép buộc phải như vậy.

Nàng đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý bị bỏ, cũng dự đoán thất công tử sẽ bôi đen thêm cho lời tố cáo như thế nào, thậm chí còn tạo ra nghệ thuật vu oan giá họa, tất cả thiếp thất thông phòng đều lấy tay che trời, giậu đổ bìm leo...

Cho nên sáng sớm hôm sau, khi nàng đi thỉnh an, đến miếng bảo vệ đầu gối cũng đã chuẩn bị thỏa đáng, lúc trong phòng cũng đã vận động để làm nóng cơ thể, ăn no tám phần, chuẩn bị tinh thần để bước vào một trận đánh khốc liệt.

Nhưng khiến nàng kinh ngạc là thất công tử đã đến từ sáng sớm, còn run rẩy nắm tay nàng vào chỗ ngồi, cùng thỉnh an bà nội. Dù lúc ngồi xuống, thất công tử méo mặt một chút, nhưng vẫn ngồi yên ổn rất chỉnh chu.

... Không tố cáo à?

Nàng không nhìn ra được đầu mối nào, đành ôm bụng nghi ngờ trở về, nghĩ đến đau cả đầu. Không muốn đào đồ cưới lên, đành kiếm chút đồ trang sức không hay dùng đưa cho người hầu, đem ra ngoài bán. Một ngày làm hòa thượng thì đánh chuông đủ một ngày [3], mặc dù tính nàng không tốt, nhưng nàng phân biệt rõ công và tư.

Tiền là mất từ trong tay nàng, tên thất công tử vô dụng kia nhất định chẳng đền bù được, coi như chủ nhân hiện tại là nàng gặp xui xẻo, thất thiếu phu nhân phải bù vào. Trong sân này toàn là người, có người là phải có tiền, lại chẳng thấy ai phạm lỗi, tóm lại làm sao có thể khấu trừ tiền được?

Mặc kệ thất thiếu phu nhân có thể làm chủ nhân đến bao giờ, không có quy củ thì làm sao có thể rõ ràng rõ tròn được.

Phát tiền tiêu tháng, sắp xếp thỏa đáng tiền ăn. Nàng đợi một tháng rưỡi rồi...

Vẫn không có ai tố cáo.

Ô?

Mặc dù thất công tử thấy nàng thì y hệt chuột thấy mèo, sợ đến mức cả người run lấy bầy, nói chuyện cũng lắp bắp; mặc dù ánh mắt ba nàng thiếp luôn dao động, thấy có cơ hội là giấu kim trong chăn, đâm vào người nàng.

Cứ như thế, một chút phong thanh cũng không có.

Nàng không biết là, không phải đám oanh oanh yến yến trong sân chuyển thành người tốt, cũng không phải đám nha hoàn bà tám bỏ được tật buồn chuyện. Đó là vì thất công tử khốc lóc quá thắm, ấn tượng để lại quá sâu. Đến giờ vẫn không ai biết thất công tử bị thương ở đâu... Liên tục nửa tháng, hắn không ngủ lại phòng nào hết, chỉ nghỉ ngơi ở thư phòng... Cũng toàn là mấy tên đầy tớ giúp hắn bôi thuốc.

Đến đầy tớ cũng run rẩy, đó là chưởng sắt, chưởng sắt... May mà là đánh vào mông, nếu là ngực thì làm sao cơ thể nhỏ bé đó chịu đựng được một chưởng của thất thiếu phu nhân chứ...

Phải yếu tính mạng, rời xa tin đồn.

Thậm chí thất công tử... Cả đời hắn được bà nội chiều chuộng, nuôi ở sâu trong sân sau, từ nhỏ đến lớn đều lăn lộn trong son phấn chăn nệm, có ai dám chạm vào một cái móng tay của hắn? Dù phụ thân nghiêm khắc nhưng vẫn e ngại bà nội, chỉ có thể mắng hắn một trận mà thôi.

Lúc ở bên ngoài, hắn cũng luôn mang theo rất nhiều hộ vệ. Chỉ có hắn bắt nạt người, nào có ai dám động vào hắn.

Đây là lần đầu tiên có người động thủ đánh hắn, đánh xong còn khóc đến khổ sở nữa. Hơn nữa người đánh hắn còn là thất thiếu phu nhân, một tiểu thư khuê các thanh tú, dịu dàng hiền hậu.

Đó cũng là lần đầu tiên hắn chứng kiến một người phụ nữ giận dữ đến vậy, vừa tức giận vừa mạnh mẽ. Hắn có cảm giác, rất kỳ diệu.

Sợ thì cực kì sợ, nhưng nhìn nàng khóc đến chảy cả nước mắt nước mũi mà vẫn cắn chặt răng lại, cực kì xinh đẹp, rạng ngời trước mặt hắn...

Sau một tháng rưỡi, hắn do do dự dự, bước một bước thì lùi ba bước, cọt tới cọt lui, cuối cùng cọt vào giữa nhà.

“Có việc gì?” Thất thiếu phu nhân đang phiền não xem làm thế nào để lấp đầy lỗ hổng ngẩng lên, không thể khách khí nổi với hắn nữa.

Thất công tử lấy dũng khí, chuẩn bị làm như thánh nhân vẫn dạy: ngồi mà nói không bằng dậy mà đi.

Nhưng hắn lại một lần nữa bị đạp ra khỏi cửa rồi, người đạp là thất thiếu phu nhân hét lên, “Cách xa ta một chút! Đồ thụ cận bã!”

- Chú thích:

[1] Sát na: một thời gian rất ngắn, chỉ trong một mỗi niệm có tới 90 sát na.

[2] Thụ: khái niệm trong đam mê, là số 0, tức bottom, tức người nằm dưới.

[3] Một ngày làm hòa thượng thì đánh chuông đủ một ngày: được chăng hay chớ.

3. Chương 3

Nhất định năm nay là năm hạn của thất công tử Dung Tranh. Tên đầy tớ nhỏ của hắn cảm khái.

Không phải sao, vừa chịu chương sát của thất phu nhân, giờ lại bị lão gia đánh đòn. Trận đánh này không phải đánh đùa, nhưng mà... chảy máu rồi... Nếu không phải hắn nhanh trí, nhân lúc lão gia không để ý, chạy đi thông báo cho lão phu nhân thì... mạng công tử gặp nguy rồi.

Nhưng hắn thật sự thấy hơi oan uổng... Mặc dù thất công tử thường không oan, nhưng hiếm khi có ngoại lệ như thế này. Tuy nói là tính tình thất công tử hơi ác bá, quen đùa giỡn các cô nương dù chưa chồng hay có chồng, nhưng không thật sự kéo về nhà... Nếu thật kéo về nhà thì đã sớm bị lão gia đánh chết, đừng nói là kịp lấy được thất thiếu phu nhân.

Nhưng mà hình tượng của thất công tử thật sự quá không tốt, người trong Uyển thành đều tránh ngài ấy, chẳng ai dám động vào, cũng rất lâu rồi không có ai để ngài ấy bắt nạt...

Nhưng hôm nay, thất công tử không phải đi đùa bỡn người khác, là bị người khác đùa bỡn.

Một vị công tử đến từ nơi khác véo má thất công tử, còn hèn hạ khen da non mịn, còn đòi qua đêm.

Đã không đi gây sự thì lại sự lại kéo tới, thất công tử lại đang không vui, đương nhiên ra lệnh một tiếng, đánh công tử bỉ ổi kia thành đầu heo. Bất hạnh là vị công tử đến từ nơi khác đó lại là anh em họ với trắc phi của vương gia...

Kết quả đổi thành mông thất công tử suýt thì bị đánh nát...

Đúng là một vòng tuần hoàn quả báo khó chịu.

Cuối cùng đương nhiên là công tử được thả về, Ngân Tâm vẫn luôn lo lắng. Tuy công tử luôn làm càn, nhưng ngài ấy rất tốt với đám hạ nhân bọn họ. Lỡ thất thiếu phu nhân nổi giận... Công tử nhất định là chết chắc.

Mặc dù sợ hãi như thế, hần vẫn quỳ xuống cầu xin, “Thiếu phu nhân... ngài tha thứ cho công tử đi! Lần này thật sự không thể trách ngài ấy...” Hần lắp bắp nói rõ mọi chuyện, liên tục dập đầu quỳ lại, cầu xin hộ công tử của bọn họ.

Mộ Dung Xán im lặng nhìn Ngân Tâm dập đầu đến chảy cả máu, hơi buồn bực. Nàng nhỏ nhẹ lên tiếng, “Ta trông giống những người đàn bà độc ác, đánh đập người bị thương hay sao?”

“Không không không, đương nhiên không phải...” Ngân Tâm vội xua tay. Chỉ là chướng mắt của ngài nhẹ nhàng như vậy... Cái mạng đang thoi thóp của thất công tử không chịu được đâu.

“Ta biết rồi, cậu đi xử lý vết thương trên trán đi.” Mộ Dung Xán thở dài. “Chuyện này ta sẽ xử lý.”

Đợi khi Ngân Tâm ngàn ân vạn tạ cáo lui, nàng cũng xua tay đuổi đám nha hoàn bà vú xuống dưới, đóng cửa từ chối tiếp khách. Nàng luôn cảm thấy tỉ lệ thương vong bệnh tật ở nơi này rất cao, là vì số người đi thăm bệnh quá đông, giày vò đến chết.

Mặc dù thất công tử thật đáng giận đến ngứa cả răng, nhưng nàng còn chưa có ý định làm quả phụ. Nàng không thích Phật đường, thất công tử còn chưa hiển đủ số tinh trùng cần hiển. Nàng không sinh được cũng phải để tiểu thiếp sinh chứ, đằng nào cuối cùng chả là được nuôi dưới danh nghĩa của nàng?

Đang buồn bực ngồi ở đầu giường, thất công tử nằm lỳ trên giường bệnh đột nhiên cử động lông mi.

“Đừng giả vờ ngủ nữa.” Nàng lạnh lùng phá vỡ lớp ngụy trang của tên thụ cận bã kia.

Thất công tử không kìm được mà run rẩy, đến mức hai hàm răng đánh vào nhau.

“Chuyện lần này không trách chàng... Một cốc quẩn một cốc. Cái tên khốn nạn đó, chỉ đánh có một trận xem như là lợi cho hần rồi.”

Dung Tranh thầm nhẹ nhõm, lại hơi lo lắng, “... Nhưng mà hần, hần là con nhà hoàng tộc... Chỉ sợ không tốt như vậy...”

“Cái rắc.” Mộ Dung Xán bĩu môi, câu nói thô tục đó lại khiến mông của Dung Tranh rung động, “Anh em họ của vợ bé mà thôi, bắc tám cái gậy tre cũng chẳng được thì gọi là dòng dõi hoàng tộc? Nhưng chỉ sợ sẽ có đám tiểu nhân cáo mượn oai hùm. Chờ lát nữa ta viết thư về cho nhà bên kia, đỡ cho hần gây ra cái gì.”

Dung Tranh trợn mắt nhìn nàng, mở rộng tầm mắt. Chuyện này hần không hiểu... “Sao nàng phải làm thế?” Thấy ánh mắt ác liệt của nàng bắn về phía này, hần không kìm được mà nuốt nước bọt một cái, “... Rõ ràng nàng giận ta...”

“Việc này chàng đúng... Được rồi, vẫn hơi có lỗi, nhưng mà nếu để ta động thủ, hần cũng không phải chỉ thành đầu heo mà thôi... Chỉ cần chàng có lý, ta sẽ giúp chàng.” Nàng dữ dằn nghiêng rằng, “Không có lý thì...”

Dung Tranh nhắm chặt mắt lại, “Nàng, nàng... Nương tử, nếu nàng muốn đánh thì hãy chờ thương thể của ta tốt hơn đã... Giờ, bây giờ... Ngu phu không ăn nổi nữa rồi...”

Nhìn hần run như bị động kinh, Mộ Dung Xán không thể không tức giận. Tốt cái gì, giờ lại thành thụ kiêu ngạo ốm yếu à. Nàng bắt mẫn đẩy hần một cái, “Không phải cứng cổ lắm sao? Bị đánh gần chết cũng không kêu tiếng nào hay sao?”

“Lão, lão gia chặn miệng ta lại...” Giọt nước mắt trong suốt chảy xuống má, “Lão gia, lão gia nói muốn đánh chết ta đây này...”

Chết tiệt! Trời ơi đất hỡi, tôi có lỗi gì mà ông “gã” thẳng nhóc thụ yếu đuối cận bã này cho tôi? Tốt xấu gì tôi cũng là người nhỏ bé thanh tú, làm gì có cánh tay đủ sức dời sông chuyển núi của nữ vương như kiếp trước đâu!

Mọi người xem Bá Vương biệt cơ [1] chưa, có thấy Bá Vương còn thấp hơn Cơ đó một cái đầu không? Đừng nói với tôi thằng nhóc thụ cận bã yếu đuối đang khóc lóc đến là đáng thương này là Bá Vương, Bá Vương đó...

Thất thiếu phu nhân Mộ Dung Xán ôm đầu muốn khóc, suýt thì phun một ngụm máu.

Nhưng rõ ràng là tên nhóc thụ yếu đuối cận bã kia hiểu nhầm rồi, hấn cổ sức, sợ hãi giật tay áo Mộ Dung Xán, “Nương tử... Thật, thật ra, cũng không đau lắm... Là dọa người ngoài thôi. Nàng, nàng đừng lo lắng...”

Thấy thế này, Mộ Dung Xán khóc trong tuyệt vọng.

Có trời mới biết, nàng đọc Hồng Lâu Mộng, hận nhất là Giả Bảo Ngọc ảo lả. Ông trời quả nhiên có thú vui độc địa, để nàng xuyên không, còn độc ác tặng nàng một tên Giả Bảo Ngọc bản công tử bột, chính nàng sống không bằng chết.

Thấy nàng khóc bi tráng như vậy, thất công tử Dung Tranh càng hoảng sợ và đau lòng hơn, hiểu lầm đến mức cao nhất rồi, “Nương tử, nàng, nàng đừng khóc... Sau này ta không dám nữa...”

Ác tòng đảm biên sinh [2], Mộ Dung Xán giờ chướng sắt lên, khí thế ngang với vạn quân, Dung Tranh kinh hoàng lúng túng nhắm mắt lại, giấu má vào gối, run rẩy.

... Không hạ thủ được. Bắt nạt những kẻ yếu đuối không phải chuyện một nam tử hán nên làm. (Dù nàng cũng chẳng phải là nam tử hán, mẹ kiếp.)

Nếu nhìn vào mặt tốt thì ít nhất hấn cũng chưa hỏng hấn, còn chưa đến nỗi không thể dạy dỗ được, phải không? Tuy nói là 16 tuổi, cũng chỉ là hơn 15 một chút... Cùng lắm là học cấp 2.

Tức giận với một người đang học cấp 2 làm gì?

“Đi ngủ.” Nàng cúi giận nói, tự mình gỡ trang sức và búi tóc xuống, “Ta ngủ ngay ở giường mềm. Muốn uống nước thì nói.”

Dung Tranh cẩn thận nhìn nàng, “... Giờ có được uống không?”

Cho hấn uống nước, đại khái là thuốc an thần phát huy tác dụng, hấn nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Mộ Dung Xán ngẩng đầu một góc 45 độ, nhìn lên bầu trời đẹp ưu thương.

Lại chẳng ai biết rằng nàng đang nhục mạ ông trời lần thứ 333, còn về phần nội dung thì thứ lỗi, không thể trả lời.

- Chú thích:

[1] Bá vương biệt cơ: là một bộ phim sản xuất năm 1993 của Trung Quốc/Hồng Kông do Trần Khải Ca đạo diễn, kịch bản của Lý Bích Hoa và Lô Vi với các ngôi sao Trương Quốc Vinh, Trương Phong Nghị, Cửng Lợi, Cát Ưu... Phim được chuyển thể từ tiểu thuyết của Lý Bích Hoa. Phim đã đoạt giải Cành cọ vàng năm 1993 tại Liên hoan phim Cannes.

[2] Ác tòng đảm biên sinh: nguyên văn là “nộ tòng tâm đầu khởi, ác hướng đảm biên sinh”, nghĩa là tức giận đến cực điểm.

4. Chương 4

Đây là thời đại mà lễ giáo có thể ăn thịt người.

Nàng biết rõ, bởi vì Mộ Dung phủ có quy mô lớn gấp ba lần so với Hồng Lâu Mộng đã để lại cho nàng quá nhiều dấu ấn rồi.

Khi mới bắt đầu, nàng còn có thái độ thích thú. Triều Đại Yến do Uy hoàng đế sáng lập nên, do ảnh hưởng của huyết thống Hồ tộc, không có nhiều luật lệ cho con gái. Tiểu thư khuê các đi dạo ngoài phố không cần khăn che mặt, ngồi trong xe ngựa mà nhắc rèm cửa lên cũng không phải hành vi không được phép. Bó chân? Chưa từng nghe đến.

Nàng từng mừng thầm vì đây là một xã hội tự do như thời Thịnh Đường, nhưng sự vui vẻ đó đã nhanh chóng bị tiêu diệt.

Cho dù tự do như thế, hôn nhân vẫn phải nghe theo lời cha mẹ, nghe theo lời giới thiệu của bà mối. Nếu dám bỏ chạy thì kết quả cực kỳ đáng sợ.

Lúc ở Mộ Dung phủ, nàng đã nhìn thấy ví dụ máu chảy đầm đìa, cực kì sợ hãi.

Danh dự của dòng họ cao hết tất cả. Người nào cũng chỉ là một chiếc đinh nhỏ nhỏ mà thôi, nếu không hợp với thời đại này thì sẽ bị hủy diệt, không nề tình.

Sở dĩ Mộ Dung Xán an phận, giữ quy củ như vậy, đều là vì Mộ Dung phủ đã xảy ra nhiều chuyện khiến nàng phải cảnh giác, sợ sệt, phải giữ đúng quy tắc.

Nhưng khi gặp phải ông chồng thụ cận bã kia, nàng luôn mất bình tĩnh.

Thật ra nàng rất khâm phục phụ nữ ở thời đại này, có thể thích ứng nhanh và chuẩn như vậy. Trước khi kết hôn thì chưa từng gặp mặt (hoặc chỉ gặp một lần), lúc động phòng hoa chúc thì chỉ lẫn lộn trên ga giường, thế mà đã có thể yêu đến lửa cháy phừng phừng, ghen tuông bùng nổ, mài dao soàn soạt với tất cả thiếp thất thông phòng.

Quá lợi hại, cực kì lợi hại.

Mộ Dung Xán chẳng những cảm thấy bản thân không bằng được, hơn nữa còn là cao tận mây xanh. Nàng thật sự không vươn tới được.

Được rồi, nhóc thụ cận bã kia trông rất đẹp... Nhưng mà lớp da ngang với lớp quần áo đó có thể làm no bụng ư? Đó chẳng những là một người xa lạ, hơn nữa còn chỉ tầm cấp 2. Kiếp trước và kiếp này cộng lại, nàng tổng cộng đã hơn bốn mươi tuổi rồi, sao có thể hợp ý thằng nhóc chết tiệt kia được? Còn vọng tưởng khỏi lửa tình ái đẹp đẽ gì chứ...

Thật xin lỗi, mặc dù nàng không phải quân tử, vẫn có việc làm, có việc không làm.

Đối với vị “tướng công” trên danh nghĩa này, cùng với đám thiếp vui vẻ của hắn... Nàng chỉ thấy phiền, rất phiền.

Ví như bây giờ, vết thương của tên nhóc thụ cận bã đó còn chưa tốt, hắn đã ôm ấp Trương di nương, quần áo không chỉnh tề, lẫn lộn trường giường của nàng... Suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu nàng là...

Kéo tai bọn họ, lôi đến phòng huấn luyện, dằn ột trận.

Suy nghĩ thứ hai là, không biết tên nhóc thụ cận bã đó lẫn lộn ở xóm cô đầu [1] có bị bệnh gì không... Và Trương di nương có bệnh truyền nhiễm gì không... Tóm lại, dù có hay không có, nàng cũng không cần chăn giường này nữa.

Dù còn chưa cởi quần nhưng ai biết liệu có nước thấm ra không, rất không vệ sinh.

Nàng còn đang suy tư, đôi uyên ương trên giường kia đã sợ đến run lấy bối. Trương di nương lăn xuống giường, khóc hu hu quỳ xuống, nước mắt rơi như nước mưa, cầu xin van nài, trông rất đáng thương. Nhóc thụ cận bã thì quỳ trên giường, run rẩy nói, “Nương tử... Xin tha mạng...”

Thất thiếu phu nhân hơi phiền, hơi phiền.

“Đứng dậy đi, có gì mà phải khóc chứ?” Nàng dịu dàng nói.

Nàng tự nhận là rất dịu dàng rồi, nhưng rõ ràng đôi uyên ương nhỏ kia không nghĩ vậy. Trương di nương co quắp trên mặt đất kêu khóc, luôn miệng nói chính mình đáng chết; nhóc thụ cận bã thì càng khóc to hơn, vừa khóc vừa gào, “Nương tử, ta không dám nữa! Tha cho ta lần này đi mà...”

Thất thiếu phu nhân rất phiền, cực kì phiền.

Nhỏ nhẹ khuyên năm ba hồi mà không được, cuối cùng làm nàng nóng lên, “Câm miệng!”

Tiếng thét xé rách trời đất... Thế giới yên tĩnh trở lại rồi. Nhưng mà nhóc thụ cận bã vì cố nuốt nghẹn ngào xuống, bắt đầu nấc cụt.

Thất thiếu phu nhân vừa muốn khóc, lại vừa muốn cười. Vẻ mặt nàng trở thành cổ quái, không rõ vui hay buồn.

Nàng vuốt trán, “Yên Hồng, Xá Tử, đỡ Trương di nương dậy, giúp cô ấy lau mặt.” Quay đầu nhìn thấy Lưu ma ma đang run rẩy ôm cửa, nói, “Ma ma, bà gọi hai ma ma khác bê sập gụ [2] lên... Đừng để công tử cảm lạnh, cuộn chăn vào cho ngài ấy, khiêng sang chỗ Trương di nương.”

“Thiếu phu nhân –” Trương di nương hô lên ai oán, khiến lưng thất phu nhân phải nổi da gà vì khó chịu.

Nàng vẫy tay, “Nếu công tử muốn cô, Trương di nương, hãy cố mà hầu hạ. Yên Hồng, dọn hết rồi đưa qua đó, đừng làm rơi gối... Được rồi được rồi, đừng quỳ nữa, nhờ công tử bị trúng gió thì không hay rồi...”

Dung Tranh, người vẫn đang nắc cụt, sững sốt. Nương tử... thật sự tức giận rồi sao? Kể từ khi hắn bị thương đến giờ, Mộ Dung Xán dốc hết sức lực, ân cần hỏi han, xoa thuốc nấu canh, bọn họ thành thân hơn nửa năm, tháng này là tháng thân mật nhất.

Trước giờ hắn chưa bao giờ thấy nương tử không nổi giận, cũng chưa bao giờ thấy nàng cười giả vờ. Trông tự nhiên đến như thế, nhàn nhạt dịu dàng, nói bằng giọng nói đều đều như niệm kinh cho hắn nghe, rõ ràng rất chán nản, còn chậm rãi bình thần như thể đang hạ từng quân cờ.

Lần đầu tiên, lòng hắn bối rối và sợ hãi, như thể làm sai chuyện gì.

“Nương tử... Nắc! Ta không, nắc... không đi!” Lòng nhóc thụ cận bã không ngừng quặn lại, vẫn không ngừng nắc cụt.

Thất thiếu phu nhân liếc hắn, sát khí tỏa ra lạnh như băng, khiến hắn nuốt hết kháng nghị vào bụng, cuối cùng cũng ngừng nắc.

Nàng xua tay, đám hạ nhân rút lui như thủy triều xuống, hai bà ma ma bê thất công tử lên, hốt hoảng bỏ trốn như có quỷ sau lưng.

Thế gian lại im lặng. Quá hoàn mỹ.

“Lục Nhi, Thất Nhi.” Nàng gọi hai tiểu nha hoàn, “Đi lấy bột đậu xanh đến rải vào ván giường, lau sạch một chút, nhớ lau khô đó... Đợi chút, trước khi lau khô nhớ thêm chút dấm chua tiêu độc.”

Ngoài ra nàng rất muốn có nước sát khuẩn. Đáng tiếc thời đại cổ xưa này... Khó có thể kiếm được thứ đó.

Thật ra chuyện nàng muốn làm nhất là nấu một nồi nước sôi để diệt trừ “mầm bệnh”. Nhưng mà dù là mầm bệnh hay là lão phu nhân thì đều sẽ không đồng ý.

Nàng buồn bã thở dài một tiếng, ngẩng đầu một góc 45 độ để nhìn bầu trời đẹp ưu thương như thường lệ, lại “tán dương” ông trời.

- Chú thích:

[1] Xóm cô đầu: chỗ tụ tập nhiều gái làng chơi.

[2] Sập gụ: chẳng biết giải thích cái này thế nào nữa --; nói chung là trên giường ngày xưa người ta hay có tấm phản bằng gỗ, đó là cái sập gụ.

5. Chương 5

Sân của phòng ba có cái tên rất dễ nghe, Tụ Phong Hiên.

Nhưng mà trên dưới của phòng ba đều rất muốn đổi cái tên để đẩy cái vận xui đi. Bởi nơi đây sắp trở thành “Trừu Phong Hiên [1]” rồi.

Bởi vì tất cả cán bộ ở phòng ba đều rơi vào cơn bão động kinh và rối rắm rồi.

Lãnh đạo cao nhất là nhóc thụ cận bã Lý thất công tử Dung Tranh, nước mắt giàn giụa, cắn một góc chăn, rơi vào tình trạng ưu thương trong rối rắm của một phu quân bị bỏ rơi vì bị thiếu phu nhân “đuổi đến biệt

viện”, Trương di nương thuộc giai cấp cán bộ ghen ngào cắn khắn, rối rắm vì trong khi có “đồ ngon” như thế này, công tử lại rơi lệ trong gió, thở dài ai oán.

Hai vị khác cũng trong giai cấp cán bộ là Liễu di nương và Chu di nương thì đều ở trong phòng mình, trắng trợn nghĩ xem Trương tiểu tiện đang cùng công tử điên loạn đảo phượng [2] như thế nào, thế này thế nọ, cuối cùng trần trọc không yên, cực kì rối rắm.

Đến nỗi tầng lớp quần chúng là các thông phòng cũng phải cắn răng, lâm vào cảnh tuyệt vọng. Trai sò không đánh nhau, các ngư ông này không được lợi, rối rắm đến phát điên.

Nhưng mà, người đứng trên đỉnh, boss lớn nhất của phòng ba, cự sĩ quan huấn luyện thất thiếu phu nhân Mộ Dung Xán cũng cực kì rối rắm.

Chẳng qua là nguyên nhân nàng rối rắm hoàn toàn khác với những cán bộ khác.

Sự dịu dàng của phụ nữ là mộ của anh hùng. Lời này nói cực kì đúng.

Chính là bởi vì không có dịu dàng (ai thêm đi tranh tên bắn sớm chứ), cho nên thất thiếu phu nhân trở thành boss anh hùng dữ tợn nguy hiểm nhất ở phòng ba.

Đây đại khái là một cách giải thích mới của “thời đại sinh anh hùng”.

Thất thiếu phu nhân hiện đang băn khoăn về vấn đề sinh tử to lớn của phòng ba. Hôm nay, đại thiếu phu nhân của gia đình, sau khi đi thăm bệnh thất công tử xong, bèn như rảnh rỗi, nói “chuyện nhà” với thất thiếu phu nhân.

Đại tẩu bình thường bận rộn như vậy, sao có thời gian làm chuyện vô dụng này chứ? Bên trong nhất định có bí ẩn. Nhưng mà vị đại tẩu này của nàng đã luyện phá toái hư không [3] đến cảnh giới thành thần rồi, có thể vừa như tung hoa, vừa vui dập đám thuộc hạ tôm cua của nàng, khiến họ khóc không ra nước mắt...

Nói chuyện mà như nói ý trời, nàng phải cẩn thận xem xét.

Sau khi nàng lướt qua tất cả các câu nói, cẩn thận dùng phương pháp bài trừ, lọc ra những chữ quan trọng... Một là than nghèo, hai là thê thiếp.

Một luồng sáng lóe lên, nàng đến phòng kiểm toán một chuyến, lập tức tra ra manh mối.

Lý gia là nhà giàu nhất Uyển thành, mặc dù không chia ra ở riêng khi cha mẹ còn sống, nhưng Lý gia có thể hưng thịnh lâu như thế chính là vì đã sớm sắp xếp gia nghiệp. Mỗi con trai, dù là của thiếp, sau khi cưới vợ đều sẽ được “tiểu phân”, tất cả ruộng đất đều là của con trưởng, khỏi phải nói, ngoài con trưởng ra, con vợ cả cũng được phân mấy cửa hàng, con vợ lẽ cũng có phần. Nhưng bảy phần lợi nhuận từ ruộng đất cửa hàng sẽ cho vào kho chung, hai phần cho các chủ phòng, một phần cho chủ tiệm.

Mặc dù chưa ở riêng, có điều nhìn được mà không sờ được chính là hy vọng anh em không làm mưa làm bão với nhau vì tiền bạc, khiến gia đình bất ổn. Hơn nữa bản thân có thể cầm hai phần, chi phí thường ngày đều lấy trong kho chung, chỗ kia đương nhiên làm vốn riêng cho các phòng, đương nhiên cũng sẽ làm tăng thêm sản nghiệp, kiếm ra tiền, chẳng những làm hầu bao của bản thân to thêm, còn làm kho chung bớt dư dả, tránh cảnh thừa tiền nên ăn không ngồi rồi... Có thể nói, tổ tiên của Lý gia đã rất hao tâm tổn trí.

Nhưng mà hao tâm tổn trí như vậy, cuối cùng gặp thất công tử thì mới biết cảm giác va phải sắt.

Cửa hàng phân cho hắn có tiền lời ít nhất, bởi vì hắn chỉ biết lấy tiền ở tử, lão gia phải liều mạng mới khiến hắn không ra đường ở. Mà hắn không bòn rút đã rất tốt rồi, còn mong hắn để tâm? Đừng nghĩ nữa. Ngủ rồi mơ còn nhanh hơn.

Thế mà phòng ba lại dùng nhiều tiền nhất. Đại công tử của phòng trưởng có một thê, một thông phòng, ba con gái. Tứ công tử ở phòng hai còn không có thông phòng, có cả con trai lẫn con gái.

Thất công tử ở phòng ba... Một thê ba thiếp mười hai thông phòng.

Tiền rót vào ít nhất, lấy ra lại gấp bốn, năm lần người khác. Khó trách đại tẩu không vui... Đại khái ngoại trừ lão phu nhân ra, chẳng ai vui nổi.

Đại công tử lạnh lùng, nhưng rất thích làm địa chủ, điền trang nào cũng có lời... Dù sao tương lai đều là của hắn. Tứ công tử yêu việc buôn bán, tự mình đi làm ăn, cửa hàng sinh cửa hàng, từng cái một, tương lai cũng đều là của hắn.

Thất công tử... Vị thất công tử này...

Nếu mình là anh em của hắn, đã đá hắn rồi khỏi cổng Lý gia từ tám trăm năm trước rồi, đỡ mang theo họa. Mộ Dung Xán yên lặng nghĩ.

Ngoài tăng thu nhập, giảm chi tiêu, nàng còn cách nào nữa?

Nàng ngán ngẩm úp đầu xuống bàn, cực kì mong mình có thể giả chết.

Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cầu [4]. Sao lại cố tình ném tên thụ cận bã này cho nàng chứ...? Nàng cười khổ hai tiếng.

- Chú thích:

[1] Trừu Phong Hiên: trừu phong = động kinh; trừu phong hiên = hiên động kinh.

[2] Điền loạn đảo phương: đại ý là điền đảo trời đất, thương dùng để chỉ việc OOX của nam nữ.

[3] Phá toái hư không: một bộ võ thuật.

[4] Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cầu: ý là ông trời không thương ghét thứ gì, chỉ mặc kệ ọi vật tự sinh tự diệt.

6. Chương 6

Thất thiếu phu nhân Mộ Dung Xán đang cực kì đau đầu.

Bởi vì mặc dù nàng là nóc của chuỗi thức ăn ở phòng ba, nhưng chủ nhân trên danh nghĩa vẫn là thất công tử. Nàng từng thử hỏi thất công tử rằng hắn có thấy hơi nhiều thông phòng rồi không...

Thất công tử chảy cả nước mắt nước mũi, quỳ xuống van nài.

Nàng thật sự rất đau đầu.

Vốn nàng còn không rõ lắm, vì sao một tên bắn sớm lại lãng phí tài nguyên của mình như thế... Chờ khi hắn nói năng lộn xộn, nơm nớp lo sợ nói xong, nàng cũng im luôn.

Con người mà, dù vô dụng phế vật thế nào, đều có một hai ưu điểm.

Ưu điểm của thất công tử có lẽ là lòng dạ rất mềm yếu đi...

Làm một nhà hoàn không có đường tắt để thăng chức, cách duy nhất chính là trở thành thông phòng, thế mới có khả năng trở thành thiếp... Cũng chỉ là có thể mà thôi. Dù sao Lý gia ở Uyển thành cũng được xem như là nhà giàu rồi, tổ tiên còn từng có người làm quan. Cho dù nạp thiếp cũng phải để ý sự trong sạch của gia đình, thậm chí còn không chọn những nha đầu ti tiện xấu xí.

Nhưng dễ dàng bỏ lên giường của các công tử hay sao? Đại công tử ư, đó là gia chủ tương lai. Nàng thông phòng duy nhất vẫn là nha hoàn hồi môn của đại thiếu phu nhân, được chính đại thiếu phu nhân làm chủ. Nguồn gốc chính thức của Lý gia vẫn là “nông”, thường tự hào mình là gia tộc vừa làm ruộng vừa đi học, quần con cái rất chặt.

Đại công tử cũng không muốn sinh một đồng con vợ lẽ rồi phân tán tài sản gia đình làm gì... Hắn là đích tôn cả, sao có thể vô trách nhiệm chứ.

Còn con vợ lẽ là tứ công tử, hắn sở dĩ có thể đứng thẳng ở Lý gia, tạo ra một vương quốc buôn bán, kiếm thật nhiều tiền, đó là nhờ sự hiền tuệ [1] của nương tử hắn cũng như nhờ bên nhà nương tử. Nương tử của hắn cái gì cũng tốt, chẳng qua là thích ăn dấm chua [2]. Đến thông phòng hắn cũng không có không phải vì hắn là thánh nhân trời sinh, mà là hắn cực kì biết thời biết thế.

Đàn bà mà, nếu vui vẻ thì gặp dịp rồi chơi ở bên ngoài, mang về nhà không phải mất tiền son phấn, lại khiến nương tử động chày gỗ hay sao? Đại trượng phu có cái nên làm, có cái không nên làm, không tự làm mất mặt mình chính là biểu hiện của sự thông thái.

So với hai người anh cực kì có tự giác, thất công tử chính là tên bắn sớm vừa dễ lừa vừa dễ bị bắt nạt. Khóc lóc hai tiếng, ôm chân cầu khẩn một chút, mặc kệ có touchdowns [3] hay không, thất công tử đều nhận. Cho nên mới tạo thành hậu cung hùng hậu của hắn, sự thật thì như thể buộc hắn phải lãng phí tài nguyên vậy.

“... Nhưng có một số người chàng cũng không chăm sóc được, so với cứ giữ lấy, chi bằng cho đi đi.” Thất thiếu phu nhân uyển chuyển nói.

“Nhà chúng ta cũng chẳng thiếu cơm của bọn họ...” Thất công tử lắc nhai, “Nếu đuổi đi thì họ sẽ rất khổ, chỉ có thể gả ấy người không đứng đắn... Nói không chừng còn lại bị cha mẹ, huynh đệ bán tiếp lần nữa, không phải là lòng tốt gây họa sao?”

... Hậu viện đã sẫm bị tiền son phấn của họ làm cho sụp đổ rồi, còn giả vờ làm người tốt gì nữa?

“Ta không bao giờ ra ngoài chung chạ nữa, được không?” Thất công tử nóng nảy, “Nương tử, nàng tha cho họ đi...”

Mười hai thông phòng, mỗi tháng bốn hai tiền tiêu vặt... Mỗi người có một tiểu nha hoàn, một tháng năm trăm. Quần áo ba tiết bốn mùa và tiền trang sức nữa... Một năm cũng tốn hơn trăm lượng bạc đó.

Một trăm lượng! 25 mẫu ruộng tốt! Hơn trăm mẫu ruộng xấu!

“... Sau này không thể thêm nữa... Sân này cũng không chứa được.” Nàng chỉ có thể chọn thỏa hiệp.

Không thỏa hiệp cũng không được, nếu đuổi tất cả thông phòng, không chừng thất công tử không chịu, lão phu nhân sẽ tức giận, thanh danh của bản thân ở bên ngoài chỉ sợ cũng kém đi.

Cuối cùng nàng miễn tiền son phấn của thông phòng ba (muốn mua son phấn thì tự lấy tiền tiêu vặt mỗi tháng ra mà mua), còn đuổi tám nha hoàn sai vặt vốn được gia đình phân cho ra ngoài. Dù sao những hai mươi ba bà cô ở đó, rảnh rỗi sinh nông nổi, để đám đàn bà con gái đó hoạt động gân cốt đi cho đỡ gây chuyện.

Một năm trôi qua, giảm được bốn mươi, năm mươi lượng bạc trắng, quả nhiên nét mặt đại tẩu cũng tốt hơn nhiều.

Ban đầu những nha đầu thông phòng kia còn dùng phương pháp nổi loạn, suốt ngày lười biếng, sau khi bị thất thiếu phu nhân tự tay cầm roi đánh ấy cái, lập tức ngoan ngoãn. Nhưng ở đâu có áp bức, ở đó có đấu tranh. Đám thông phòng này cũng không dễ trêu chọc, nghiêm túc đi đến chỗ thất công tử khóc lóc tố cáo, chọn vị thất công tử dễ nghe lời người khác này tốt hơn thất thiếu phu nhân nhiều.

Mặc dù không dám ồn ào với thất thiếu phu nhân, vết thương của hắn vừa tốt lên, hắn liền không về nhà giữa nữa, ngày nào cũng sủng hạnh các nàng thiếp, còn hơn cả hoàng đế, suốt ngày lêu lổng với thiếp thất thông phòng, không thèm nhìn đến thất thiếu phu nhân.

Tình cảm đôi vợ chồng vốn hơi tốt lên, lại lập tức lạnh thành băng.

Đáng tiếc là thất thiếu phu nhân bận bịu với cửa hàng, cực kì bận rộn, hoàn toàn không để ý đến. Nàng chỉ cảm thấy gần đây ngủ rất là ngon, chăn mới rất mềm, ngủ rất thoải mái.

*

Hôm nay, thất công tử và thất thiếu phu nhân bị lão phu nhân lôi ra ngoài.

Bởi vì bọn họ thành thân tám, chín tháng rồi mà bụng vẫn không có tin tức, bà cụ lo lắng, muốn bọn họ đi đến chùa Đại Từ Bi, nghe nói là rất linh thiêng, để dâng hương.

Thất thiếu phu nhân im lặng nhìn đoàn thiếp gần như có thể xếp thành hai hàng, cùng tên thụ cận bĩu dềng yếu đuối, hoàn toàn không yêu nghiệt là thất công tử.

Nghe nói thất công tử biết chuyện phong nguyệt từ năm 12 tuổi, 13 tuổi thì có thông phòng, đến nay đã hơn 3 năm... Đến con gái cũng không mang thai, tám chín tháng này của nàng thì đã là gì?

Cũng coi như lão phu nhân thông thái, biết rõ vấn đề này tuyệt đối không phải của Mộ Dung Xán, nên để cả hai cùng ra khỏi cửa... Nhỉ?

Thời gian này bề bộn thật bận rộn. Phúc lộc thọ đều do bọn họ cai quản, đến chuyện con nôi dôi của tên thụ cận bà này cũng được bọn họ quan tâm... Có thể thấy rằng thành Phật chẳng có gì tốt cả... Luôn phải biến những thứ mục nát thành thứ thần kỳ, thiệt thân hại mạng.

Nàng yên lặng lên xe ngựa, hơi lo lắng nhìn thất công tử đang cười ngựa. Chùa Đại Từ Bi cách xa hơn 30 dặm, cười ngựa ít nhất cũng mất cả tiếng, tiểu thụ ngu ngốc cận bà đó chịu được ư?

Lỡ hấn ngã xuống, người gặp xui xẻo vẫn là nàng mà...

“... Phu quân.” Nàng xóc rèm lên, kín đáo hỏi, “Vết thương của chàng mới khỏi chưa được bao lâu, hay là ngồi cùng xe với ta đi, được không?”

Thất công tử thấy nàng hỏi chân thành dịu dàng như thế, sợ đến mức suýt ngã ngựa.

Thật ra hấn cũng không cố ý cãi nhau với nàng. Chỉ là nàng hà khắc với đám Ngân Thụ quá rồi... Để bọn họ đi quét sân, cả người đầy bụi, thức khuya dậy sớm, còn bắt bọn họ đi thêu thùa. Nhỡ nhất thời sơ sót, kim châm vào tay, chẳng phải tự hại mình sao...

Đó đều là người của hấn!

Nhưng mà bà vú lại khuyên hấn, nói thất thiếu phu nhân còn khó khăn hơn nhiều, trên phải phụng dưỡng trưởng bối, dưới phải hòa thuận với chị em dâu, còn phải quản một viện đàn bà. Giờ lại phải tiếp quản các cửa tiệm của phòng ba, ngày nào cũng bận rộn... Công tử còn lạnh lùng với ngài ấy như thế, có thể không làm tâm thất thiếu phu nhân bằng giá sao?

Hấn quan sát cẩn thận mấy ngày, quả thật là như vậy. Trong lòng hối hận nhưng lại không thể xuống nước. Chiến tranh lạnh là chuyện quan trọng, nhưng mà càng căng càng không xong. Càng căng lại càng không có mặt mũi nói với nàng...

Tính tình nàng ương ngạnh như vậy, sẽ không chủ động làm hòa. Bây giờ tự nhiên lại thế này...

Tuy nói là hấn đã buồn bực mấy tháng, chỉ mong được cười ngựa để hít thở khí lành, nhưng mà hiếm khi có dịp như này! Hấn lập tức sướng như điên xuống ngựa, ngồi vào xe.

Thất thiếu phu nhân nhìn hấn, nét mặt bình thản, lúc nhìn đến má hấn, “Phu quân, trên mặt chàng là gì vậy...”

Thất công tử sờ thử, ngón tay thành màu đỏ. Tim hấn rơi đánh bộp, ai hôn vậy, sao không lau được thế này...?

Mộ Dung Xán lại chỉ cười cười, lấy khăn lụa ra lau cho hấn, “Để lão gia nhìn thấy sẽ phiền đó... Đừng động đây, ôi, đây ra rồi...”

Nàng bình thản lau hết, còn giúp hấn sửa sang cổ áo, vỗ lớp son phấn trên quần áo. “Muốn đùa thì đùa, nhưng đừng ở bên ngoài. Lão gia nhìn thấy thì không hay. Người đầu tiên gặp xui là nha hoàn đầy tớ bên cạnh chàng, vì lẽ gì chứ? Mọi người đều khó khăn.”

“... Nương tử, nàng không giận ư?” Thất công tử trầm giọng hỏi.

“Sao ta phải tức?” Nàng hỏi đầy kỳ quái. Đám thiếp thất thông phòng kia không biết suy nghĩ, nàng đã quen từ lâu rồi. Chẳng qua là nếu muốn lăn lộn trên giường hay trao đổi thân nhiệt thì cũng nên đợi đến buổi tối... Phóng túng ở chốn thanh thiên bạch nhật là hành vi không đức hạnh, tuổi bố chồng cũng lớn rồi, nàng lo không biết mạch máu ông ấy có vấn đề hay không, tên tiểu thụ cận bà này lại suốt ngày gặp họa vô đơn chí. “Là cha tức giận.”

Thất công tử dễ nghe lời người khác, lòng dạ mềm yếu đột nhiên cầm tay nàng, nghẹn ngào. “Nàng... nếu tức giận thì đừng giấu trong lòng...”

“Ta không có mà.” Mộ Dung Xán bị hấn làm cho sợ hãi hô lên một tiếng, còn không rút được tay về. Sao tiểu quỷ này nói khóc là khóc vậy? Thừa tuyến lệ à?

Thất công tử lao đến chỗ nàng, hai lưng nàng thân mật với vách xe một cái, vang lên một tiếng. “Ta, ta... Là ta không tốt, lạnh lòng với nàng...”

Thất thiếu phu nhân đang cứng nhắc không hiểu gì cả. Có à?

Nhưng nàng là một sĩ quan huấn luyện kiêm giáo viên mầm non yêu nghề, còn rất có trách nhiệm, vỗ vỗ vào lưng tiểu thụ cận bã ngu ngốc.

Dù da đầu nàng đang không ngừng tê dại.

- Chú thích:

[1] Hiền tuệ: dành cho phụ nữ thời xưa, chỉ đức tính biết lo cho chồng con.

[2] Dấm chua: ghen tuông.

[3] Touchdowns: tớ cũng không hiểu sao nó lại ở đây và có nghĩa là gì nữa, nhưng đây là khái niệm trong bóng bầu dục, đại ý là ghi điểm. Nữ chính xuyên không, không biết có phải fan bóng bầu dục không nữa. Truyện này có hơi hướng của kinh tế và hiện đại nên nhiều chỗ tớ cố tình để từ hiện đại vào đó nhé.

7. Chương 7

Nàng được hưởng đãi ngộ của nữ hoàng nước Anh... Tiểu thụ cận bã ngu ngốc cẩn thận từng ly từng tý, đỡ nàng xuống xe ngựa.

Mặc dù nghĩ nát óc vẫn không hiểu sao hôm nay tiểu thụ cận bã ngu ngốc lại ân cần như vậy, tuy nhiên phải nói rằng, vì câu “tự nhiên tốt bụng, không phải trộm thì cũng là cắp” mà da đầu nàng cực kì tê dại.

Nhưng nàng cũng không đành lòng đả kích sự ân cần này của tiểu thụ cận bã ngu ngốc, chỉ có thể cẩn thận đáp lại.

Bỗng nhiên lại có không khí tương kính như tân [1]. Sau khi dâng hương xong, trả tiền hương, tiểu thụ ngu ngốc cận bã còn rất dịu dàng đưa nàng đi dạo rừng đào, sợ nàng leo núi vất vả còn nắm tay nàng rất chặt, thỉnh thoảng lại dùng khăn lau mồ hôi cho nàng, đi chưa được ba bước đã hỏi nàng có muốn uống nước hay không.

... Khác thường tức là yêu quái. Nếu không phải đôi mắt hạch đào của thất công tử vẫn chớp chớp, nhìn những người đi trên đường, Mộ Dung Xán còn thật sự nghi ngờ có phải tối qua thất công tử cũng bị xuyên không rồi không... Nhưng càng nhìn càng sợ hãi, nàng nghiêm túc cân nhắc khả năng thất công tử bị xuyên...

“Đài Loan, Đài Bắc?” Nàng cẩn thận hỏi.

“Đài Loan Đài Bắc?” Nét mặt thất công tử trở nên bối rối, “Nương tử, nàng muốn làm thơ sao?” Nhưng mà không có gì loan, đây cũng không phải phương bắc mà.

Không phải xuyên không. Mộ Dung Xán thầm thở phào nhẹ nhõm, “Ha ha, không... Thiếp thân chỉ nói mấy chữ mà thôi, nào biết làm thơ...” Đến đạo văn cũng khó, nàng không đưa google đi cùng mà...

Liên quan đến hoa đào, nàng chỉ nhớ một bài tên “Hoa đào gió mưa xuân”. Bởi vì đó là một bài ca ngợi đất nước, có một giáo viên rất thích, cứ say là hát rống lên.

Đến đạo những bài giá trị cũng không được, thật đáng buồn. Tiểu thụ cận bã ngu ngốc bên cạnh trái lại còn xuất khẩu thành thơ, nàng không khỏi khâm phục hẳn.

Công tử bột là công tử bột, thụ cận bã là thụ cận bã, vẫn có học vấn đấy. Cộng thêm khuôn mặt yêu nghiệt đến khó phân biệt sống mái kia, và tiếng nói êm tai... Nàng cũng sắp tha thứ cho tội bắn sớm của hắn rồi.

Con người vốn không hoàn hảo, thành thật là được.

Người ngắm hoa đào mặt hồng lên (đương nhiên cụm từ mặt này không phải chỉ nàng), nàng cũng dần thấy vui vẻ hơn. Hiếm khi bọn họ hòa bình như vậy, tâm trạng nàng rất tốt, bèn xướng một bài ngũ ngôn tuyệt cú anh cả hay ngâm, thất công tử say sưa nghe, liên tục trầm trồ khen ngợi.

Khi cảm thấy hứng thú văn học và âm nhạc của cả hai dâng trào, không khí hòa hợp, khiến nàng cuối cùng cũng có cảm giác dạo xuân thời cổ...

Định luật người không thể luôn vui, hoa không thể mãi nở lại xuất hiện.

Ngay khi bọn họ đang đi dạo rừng đào xong, thông thả bước đến một thiền viện, định đi uống một chén trà thì... hiệp lộ tương phùng [2] với một đám công tử nhà giàu.

Khuôn mặt thất công tử nhanh chóng trắng bệch, lại bước thêm một bước để chặn trước mặt Mộ Dung Xán.

Sau đó hần cực kì hối hận. Vì mong có không gian riêng tư giữa nương tử và hần nên không cho nhiều người theo cùng, chỉ để một tiểu nha hoàn hầu hạ. Ai ngờ lại có thể gặp được kẻ địch ở chốn Phật thanh tịnh này...

“Hừm, đây không phải tiểu oan gia lòng dạ độc ác hay sa?” Một công tử mặc trang phục người Hán nghiêng rằng, khiếm nhã đi lên trước, “Đánh ca ca ta thành như vậy, cậu không đau lòng ư...?”

“Nương tử, chúng ta đi.” Thất công tử trầm giọng nói, ôm lấy thất thiếu phu nhân, định bỏ đi.

“Chương ca à, đây là tình nhân của huynh?” “Làn da mịn màng mềm mại đấy, chắc chắc... Công tử nhà giàu à?” “Nhóc mặt trắng, đừng trốn chứ, đến để ca ca thương nào... Khai bao chưa vậy... Trông vẫn còn non lắm...”

“Tránh ra.” Công tử mặc đồ người Hán kia đẩy đám cáo sói đó ra, “Tiểu tử này là của ta. Không để hần sống không bằng chết thì không được!”

“Đám đàn bà chắc kia là con hát [3] hả?” “Con đó cuối cùng là của chúng ta sao... Tuy không đẹp lắm nhưng da trắng thật đó... Không biết có dám dâng hay không...”

Bị đám công tử nhà giàu và đám nô bộc độc ác của hần vây quanh, bọn họ bị ép đến cổng thiền viện, nhưng mà đám hòa thượng đã chạy sạch rồi, đến Phật tử cũng sợ ác bá.

Cả người thất công tử run rẩy, lại không nói gì, chỉ chắn trước Mộ Dung Xán. “Lưu Tử Chương, có hận thù gì thì tìm ta là được, đừng lôi người khác vào cuộc!”

“Thỏ con, giọng nói cũng run rẩy kìa... Ca ca nghe mà đau lòng quá...” Lưu Tử Chương nói xong, cả đám kia phá lên cười.

Nhưng thất công tử không trốn, cũng không van nài. Hần trầm giọng nói, “Nương tử, vào trong đi. Tìm một căn phòng mà trốn... Nhớ cài then...”

Mộ Dung Xán sững sốt một chút rồi lặng lẽ đi vào trong viện... Rồi nàng nhanh chóng đi ra, tay cầm then cửa.

Nàng thừa nhận, tiểu thụ cận bã ngu ngốc đã làm nàng bất ngờ rồi, trong bất ngờ còn có mấy phần kính trọng.

Hần vẫn còn có thể cứu chữa.

Tay cầm then cửa, đứng cách đám heo kia một quãng, nàng thản nhiên mỉm cười.

Kiếp trước, sau khi vào trường quân đội, giữa một số lượng nữ sinh ít mà trông cũng bình thường, nàng được coi là xinh xắn, mặc dù được xưng tụng là “Bông Hoa Bá Vương” nhưng vẫn bị rất nhiều người làm phiền.

Có điều, sau khi lên năm hai, danh hiệu của nàng biến thành “Hoa Hồng Bá Vương”, rốt cuộc không ai dám làm phiền nữa.

Trên thực tế, nàng rất khiêm tốn. Khi học trường quân đội, Karate Taekwondo gì gì đó... nàng không đoạt giải gì hết. Nhưng nàng tham gia một câu lạc bộ kungfu.

Có điều bạn học, lớp trên, lớp dưới cùng tập kungfu với nàng đều rất khổ sở, gặp nàng như gặp vận xui, người nào cũng khóc không ra nước mắt.

Nàng không giành được giải gì trong các cuộc thi thể dục thể thao, nhưng nàng là thiên tài đánh lộn.

Đáng tiếc cơ thể này sống trong khuê các quá lâu, da tay quá mềm, mới phải cầm then cửa... Nếu không thì nàng chẳng cần bất kì thứ gì hết.

Nàng cầm then cửa ra, trông nhu nhược yếu ớt đến vậy, lại còn hơi nhìn xuống đất, khiến đám nô bộc độc ác kia càng cười lớn hơn. Đột nhiên nàng trợn mắt lên, một luồng sát khí mỏng xuất hiện, để lộ chiếc răng nanh trắng như tuyết của loài rắn độc năm màu, trông hoa lệ một cách kỳ dị, hơn nữa cực kì khủng bố.

Tầm hai khắc sau, lúc tiểu nha hoàn chạy về cầu cứu dẫn rất nhiều viện binh đến... chỉ còn hai người đang đứng.

Một là thất công tử, người đang đứng chờ ra như khúc gỗ, một người khác là thất thiếu phu nhân yếu đuối cầm then cửa. Những người khác, bất kể là công tử nhà giàu hay nô bộc, đều nằm trên mặt đất, cuốn người rên rỉ, cực kì thê thảm.

“Phu quân.” Thất thiếu phu nhân dịu dàng hiền hậu để then cửa tựa vào tường, “Thiếp thân kích động quá, không có đức hạnh của đàn bà gì hết... Còn khiến phu quân phải chứng kiến.”

“... Không kích động.” Thất công tử sững sờ nói.

Mộ Dung Xán nhẹ nhàng nắm lấy tay thất công tử, “Phu quân, chúng ta về đi.” Giọng nói rất dịu dàng, thái độ rất mềm mại.

“... Tay nàng!” Thất công tử thấy lòng bàn tay ướt ươn ướt mới giặt mình, tay toàn máu, “Nàng bị thương rồi!”

“Rách da mà thôi.” Mặc dù nàng vẫn thầm luyện tập nhưng mà nha hoàn bên cạnh cũng không cho nàng để bàn tay nàng rèn luyện, luôn ngâm nước muối, tẩy lớp chai, bôi dầu cao... Đến cầm cái then cửa mà cũng rách da.

“Bị thương như vậy!” Thất công tử cầm tay nàng, “Mau nhanh lên! Lấy thuốc đến đây! Đưa kiệu mềm đến! Nương tử, nàng không sao chứ?” Giọng nói lại nghẹn ngào.

... Có thể cứu chữa là có thể cứu chữa, nhưng tật yêu khóc thì nên cứu thế nào?

Nàng hơi hết cách rồi.

- Chú thích:

[1] Tương kính như tân: chỉ vợ chồng tôn trọng lẫn nhau.

[2] Hiệp lộ tương phùng: đại ý là oan gia ngõ hẹp, kẻ địch gặp nhau.

[3] Con hát: cách gọi khác của kỹ nữ.

8. Chương 8

Lý thất công tử Dung Tranh đã bị một chấn động lớn.

Kể từ sau khi bị nương tử nhà mình xử lý, hắn biết rõ thất thiếu phu nhân Mộ Dung Xán rất khỏe, nhưng không ngờ không chỉ có khỏe mà thôi.

Nàng rõ ràng là một cao thủ võ lâm!

Cho dù thê thiếp của hắn đông nghìn nghịt, nhưng suy cho cùng hắn vẫn chỉ là một cậu thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi, đang ở thời kì trưởng thành khó khăn, nhọc nhằn. Thiếu niên nào ở thời kì trưởng thành cũng có một giấc mơ anh hùng, giấc mộng võ hiệp.

Mặc dù hắn, vì được bà nội ưu ái, phụ thân bắt nạt, mẫu thân mặc kệ, nên không có cơ hội học võ, nhưng cũng không ngại để hắn nuôi dưỡng giấc mộng võ hiệp. Bằng không hắn sẽ không vô dụng đến mức lười một đồng nô bộc ra ngoài gây chuyện, chẳng qua chỉ là muốn thỏa mãn cảm giác võ hiệp một chút thôi.

Đáng tiếc, hắn là một người tốt cả tin, đám bạn bè chó má cảm thấy không lợi dụng hắn thì đúng là xấu hổ với quốc gia, với xã hội, cho nên mười lần hấn áp bức dân chúng thì đến chín lần là vì “huynh đệ”, “các ca ca” bị “bắt nạt”, hấn chỉ xuất đầu lộ diện hộ người khác thôi...

Được hưởng lợi đều là nhà người khác, tiếng xấu thì do hấn gánh. Nói trắng ra thì đây không phải “người chuyên dạy dỗ”, mà là “ông thánh” của nhân gian, mặc dù cực kì ngu ngốc.

Kể từ khi cảm thấy đứa trẻ này vẫn còn cứu được, ý chí chiến đấu của sĩ quan huấn luyện kiêm giáo viên là Mộ Dung Xán tăng lên gấp đôi, phùng phùng cuồn cuộn, ngọn lửa lan ra cháy sạch đồng cỏ tà ác.

Nàng đã tổng hợp ý kiến lần thứ nhất, cực kì khách quan. Dựa theo tài liệu lấy từ lão phu nhân (bà nội), lão gia (bố), phu nhân (mẹ), cho tới người hầu Ngân Tâm, bà vú, người gác cổng, người giặt đồ, làm một cuộc “phỏng vấn gia đình” chu đáo toàn diện.

Đợi sau khi biết rõ vị công tử bột đa tình bản sớm nàng đã cưới tám, chín tháng lại là một vị thanh niên thánh phụ nhiệt tình quá mức... Nàng im lặng thật lâu.

Giáo dục con trẻ quả nhiên là không thể chậm trễ.

Nàng thăm than thở.

Bà nội cưng chiều quá mức, phụ thân nghiêm nghị nhưng không biết cách dạy con, mẫu thân có cuộc hôn nhân thất bại nên chuyển sự hận thù sang con cái... Thật sự là sự kết hợp tồi tệ nhất trên thế giới.

Bà vú nói, khi còn nhỏ thất công tử được tôn là thần đồng, năm sáu tuổi đã đọc xong kinh thi, bảy tuổi đã biết làm thơ. Không thể nói là ngu ngốc... Chẳng qua là bà nội nâng niu, phụ thân mắng chửi, mẫu thân trốn ở Phật đường, một năm chẳng có mấy lần gặp mặt...

Thế là một thiếu niên bất lương bản triều Đại Yến đã xuất hiện.

Trong lúc nàng nhìn thất công tử Dung Tranh bằng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, Dung Tranh cũng cẩn thận nghiên cứu nàng.

Đạo này quan hệ của bọn họ đã hòa hoãn hơn nhiều, đại khái là bàn tay máu của Mộ Dung Xán đã khơi dậy lòng thương hoa tiếc ngọc của Dung Tranh, mặc dù không ngủ lại nhưng ngày nào cũng đến thăm Mộ Dung Xán, tự mình bôi thuốc, nhiều đến mức tay nàng viết chữ cũng khó.

“Nương tử...” Nhìn thấy da tay nàng đã khỏi rồi, không biết nên làm gì, lòng Dung Tranh hơi thất vọng. Sau này không biết dùng lý do gì để đến tìm nàng nữa... “Nàng, nàng biết võ công?”

Mộ Dung Xán tỉnh táo lại, có chút khó khăn. Nhưng mà nàng lại có thể sử dụng cái gọi là xuân thu bút pháp [1] đến mức xuất thần. Nàng thần nhiên thở dài, “Lý gia là một trong số ít những gia đình lương thiện. Mộ Dung phủ...” Nàng lại thở dài một tiếng, thê lương vô tận, ý tứ sâu sa, khiến người khác phải nghiền ngẫm.

Dung Tranh ngẩn người, nhìn tiểu nương tử đáng yêu thấp hơn hấn một cái đầu. Mộ Dung Xán trông không đẹp đến yêu nghiệt như Dung Tranh, nhưng cũng thuần tha thanh tú. Tuy nàng quá nhỏ nên trông có vẻ trẻ hơn thực tế, nhưng ánh mắt luôn quá tang thương, không khỏi hơi già dặn.

Trước kia hấn vẫn ngại phải lấy một cô vợ trông già dặn, u ám như bức tượng gỗ, nên không vui vẻ lắm. Có điều đến tận bây giờ hấn vẫn chưa từng nghĩ, vì sao nàng chỉ nhỏ hơn mình nửa tuổi mà lại già dặn chín chắn như vậy.

Nàng có thực lực như thế, còn biết võ công. Vì sao lại phải sống như thế đang đeo gánh nặng ngàn cân trên vai?

Hồi tưởng lại lúc bọn họ về lại mặt [2], quy mô đáng sợ của Mộ Dung phủ, phép tắc phiền phức đến khó chịu... Bố vợ, mẹ vợ với nụ cười như đeo mặt nạ...

“Mộ Dung phủ... đáng sợ vậy sao?” Hấn hạ giọng hỏi.

Mộ Dung Xán nhìn xa xăm, không trả lời, mãi một lát sau mới cười khẽ một tiếng, “Giờ ta là người của Lý gia. Nhà chúng ta không đáng sợ là tốt rồi.”

Dung Tranh gần như rơi lệ, mắt bình tĩnh cầm lấy tay nàng, không nói nên lời.

... Có phải làm quá rồi không? Mộ Dung Xán đang nổi da gà khắp người yên lặng nghĩ. Sẽ không phải vừa mua dây buộc mình chứ...?

“So với nàng, ta thật vô dụng.” Dung Tranh ghen ngào, tự thương hại chính mình.

Mộ Dung Xán cười gượng... Da gà phiền phức đã bớt. “Sao phu quân lại nói vậy? Phu quân là người đọc sách, không phải một người đàn bà nông thôn thô lỗ như ta.”

Nàng hiền hòa hàn huyên một hồi với Dung Tranh, cẩn thận làm dịu cơn giận của hắn. Thanh thiếu niên [3] là sinh vật khiến người khác căm ghét nhất, cũng là những người có nhiều vấn đề nhất. Chỉ có con lừa mới có thể so sánh với độ lập dị của họ. Tiêu biểu cho việc đánh thì không đi, mắng lại bỏ chạy.

Chỉ có thể chuẩn bị sẵn sàng, một tay củ cải hồng, một tay gậy gộc.

Lúc thì thương hoa tiếc ngọc, thỉnh thoảng lại cắt thịt lọc da... Đánh rồi, dọa nạt rồi, cũng phải cho chút ngọt ngào chứ.

Cho nên, cựu sĩ quan huấn luyện khôn khéo của chúng ta, thất thiếu phu nhân tiểu thư Mộ Dung Xán tặng củ cải hồng đầu tiên, chính là kẻ “yếu thế”, khiến tiểu thụ cận bã ngu ngốc phải bắn khoăn, khiến Dung Tranh cầu xin nàng dạy chút công phu quyền cước.

“Không phải ta không muốn...” Mộ Dung Xán tỏ vẻ chần chừ, “Chỉ để phòng thân, chăm là được. Nhưng mà cực kì vất vả... Thiếp thân không đành lòng để phu quân chịu khổ như vậy.”

“Ta không sợ khổ!” Dung Tranh hếch bộ ngực không được cường tráng cho lắm của hắn lên, “Sau này... ta sẽ bảo vệ nàng! Tuyệt đối không để nàng bị liên lụy...” Vừa nói vừa thương tiếc vuốt ve lớp da non trên tay nàng.

Cắt thịt lọc da... Mộ Dung Xán dùng tu vi [4] cả đời của mình để nén xúc động phá lên cười của mình xuống, nghiêm mặt nói, “Khi trước... Sư phụ có nói, học môn công phu này, dù là không bái làm thầy thì cũng phải tuân thủ luật lệ của môn phái, nếu không thì thà thất truyền chứ quyết không truyền thụ lung tung. Lúc truyền thụ cho ta, có khi còn... hung dữ, còn đánh người.” Nàng tỏ ra rất khó xử, “Phu quân, không nên đâu...”

Chàng thanh niên tinh thần sung mãn nhanh chóng rơi vào bẫy, vỗ ngực nói không thành vấn đề, hơn nữa tuyệt đối sẽ không tổ cáo.

Thế là cựu sĩ quan huấn luyện khôn khéo là tiểu thư Mộ Dung Xán đã lấy được quyền trừng phạt về thân thể một cách rất hợp tình hợp lý.

Nàng nở một nụ cười cực kì quyến rũ, khiến khuôn mặt vốn già dặn của nàng trở nên kiều diễm, làm cho tiểu thụ cận bã ngu ngốc mê hoặc đến không phân biệt được bắc nam.

Hôm đó nàng rất vui vẻ. Chẳng qua là sau ngày hôm nay, tiểu thụ cận bã ngu ngốc rốt cuộc cũng không thể vui vẻ nổi nữa.

Cuối cùng hắn đã hiểu ý nghĩa thật sự của câu “hồng nhân họa thủy”.

- Chú thích:

[1] Xuân thu bút pháp: đại ý là nói không rõ nghĩa.

[2] Lại mặt: ngày thứ ba sau khi về nhà chồng, con gái và con rể phải về thăm nhà vợ, gọi là lại mặt.

[3] Thanh thiếu niên: là các cô cậu tuổi teen đó.

[4] Tu vi: chỉ tu dưỡng, tố chất, năng lực của một người.

9. Chương 9

Nếu có thể, nàng cũng muốn ly hôn.

Đáng tiếc, ở thời cổ đại, ly hôn không phải chuyện tốt lành gì. Lúc nàng ở Mộ Dung gia, có một người chị họ duy nhất ly hôn thành công, trở về Mộ Dung phủ, cuối cùng vẫn không chịu được lời đàm tiếu, suy sụp tinh thần, cuối cùng tự sát.

Người hiện đại không thể hiểu được sự phân biệt giai cấp rành rọt, cũng như lễ giáo ràng buộc cực kì khủng bố của người cổ đại. Nàng không thể không học làm cổ nhân, thậm chí còn ăn mừng vì bản thân đã “gặp người không tệ”.

Trên thực tế, quá nhiều sự thật đã giáo dục cô, khiến cô cực kì sợ hãi.

Ít nhất người ở Lý gia đôn hậu, ít tâm kế, vị công tử bột bẩm sinh còn tôn trọng vợ cả là nàng.

Nếu không thể ly hôn, nàng cũng chỉ có thể cố hết sức để giáo dục chàng thiếu niên vẫn còn có thể cứu này cho hần tốt đẹp hơn.

Công tử bột cũng chia thành ba, bảy loại. Loại như tên Lưu Tử Chương kia là loại đứng cuối. Con nhà hiển hách thật sự sẽ không vô liêm sỉ như vậy. Có lẽ sẽ có chuyện hếch mũi lên trời, nhưng đều coi trọng khí chất và quy củ. Cưỡi ngựa trên đường mà đùa bỡn, thậm chí cường bức con gái nhà người ta là hành vi bộc phát, con nhà hiển hách khinh những chuyện như vậy.

Lưu Tử Chương cùng lắm là có một người chị làm trắc phi, nói trắng ra là tiểu thư của một gia tộc mặt lưu, trông chỉ đẹp mà thôi. Lưu gia xoay quanh vẻ đẹp của đứa con gái xinh đẹp đó, Lưu Tử Chương cũng chỉ là cáo mượn oai hùm.

Dù là chuyện gì, muốn đứng đầu thì đều dựa vào thiên phú và cố gắng, công tử bột cũng không ngoại lệ. Như là đại thi nhân thời Đường, Lý Bạch, nói ra thì cùng lắm cũng chỉ là một công tử bột đứng đầu trời đất.

Mặc dù thất công tử tuyệt đối không thể thành Lý Bạch, nhưng trở thành một công tử bột thượng đẳng cũng không phải vấn đề gì lớn.

Nhưng dù sao nàng cũng không phải nhà giáo dục học, chỉ là cự sĩ quan huấn luyện. Đành thuận phục Lý thất công tử bằng thứ nàng giỏi nhất vậy.

Bệnh của Lý thất công tử cũng không nặng, theo nàng thấy thì là do tửu sắc quá độ, không có việc làm, vẫn không thành võ chẳng giỏi, chẳng làm được chuyện gì.

Nhưng mà mấy bệnh này hòa trộn lẫn nhau, tạo ra nhân quả, khiến Lý thất công tử ngày càng trầm luân vì tử ti.

Đầu tiên, nàng muốn Lý thất công tử từ bỏ tật xấu là tửu sắc vô độ. Mà muốn từ bỏ thói xấu này thì đầu tiên phải để hần không có cả thời gian để thử. Cái gì gọi là no ấm sinh dục vọng, chính là ăn no quá, nhàn rỗi quá, mới suốt ngày mong được lăn lộn trên ga giường.

Cự sĩ quan huấn luyện dạy dỗ theo khả năng Mộ Dung Xán có một gian tĩnh thất [1].

Trên thực tế, đó là phòng tập luyện quyền cước của nàng, sàn nhà được làm bằng gỗ mộc, tất cả vũ khí bên trong đều do nàng mang đến từ nhà mẹ đẻ, bình thường không cho ai ra vào. Từ trên đến dưới của phòng ba sợ nàng như thế cũng có một phần là vì tĩnh thất này... Dưới sự miêu tả sinh động như thật của một tỷ nữ quét dọn, người nào cũng thế, vừa nghĩ đến tĩnh thất là không lạnh mà run.

Mộ Dung Xán dẫn Dung Tranh bước vào, hai người đều mặc áo ngắn được làm riêng. Ngày đầu tiên, Mộ Dung Xán không tra tấn Lý thất công tử quá mạnh, chỉ dạy hần chút thuật phòng thân. Giữa lúc làm mẫu và bị làm mẫu, Dung Tranh vừa ngạc nhiên vừa mừng phát hiện, hóa ra không cần khổ luyện từ thuở nhỏ vẫn có thể nắm được chỗ hiểm.

Nhưng mà cùng một động tác, Mộ Dung Xán làm thì nhẹ nhàng như ý, hần làm thì trông rất ngốc.

“Đó là do thể lực không bằng.” Mộ Dung Xán thản nhiên nói, “Đương nhiên, nếu gặp phải những cao thủ biết điểm huyệt, võ nghệ cao cường thì nhiều đây chẳng có chút tác dụng nào hết. Nhưng người luyện võ từ nhỏ mà gặp phải những cao thủ võ lâm như vậy, để bảo vệ tính mạng, so với phu quân... chẳng có ưu thế

gì. Nhưng mà cao thủ võ lâm vốn không nhiều, cho nên đối tượng phu quân phải đối phó chủ yếu là những người bình thường võ công thô thiển, chỉ có sức là lớn. Chiêu thức ngăn chặn như vậy đã rất hữu dụng rồi.”

Nàng cười rạng rỡ, khiến mắt Lý thất công tử lóe sáng, “Nếu phu quân chăm chỉ rèn luyện thể lực, sau khi thể lực bằng nhau... Nói không chừng ta cũng không thể đánh lại phu quân đó.”

Viễn cảnh tươi đẹp đó khiến mắt Lý thất công tử long lanh, sung sướng bắt đầu đợt huấn luyện khổ sở.

Ngày đầu tiên, do còn trẻ và nhiệt tình, hơn nữa Mộ Dung Xán cố gắng thả lỏng, hần vượt qua một cách bình an. Nhưng khổ sở chính thức bắt đầu khi hần tắm xong, đi ngủ... Lúc đó hần mới phát hiện xương cốt của hần như đã bị vỡ vụn, đau đến không ngủ ngon nổi. Ngày hôm sau, người đang ngủ ở thư phòng là hần còn không thể bò nổi.

Nhìn thấy nương tử nở nụ cười hiền hậu, túm hần xuống giường, không biết vì sao mà hần đột nhiên cảm thấy rét run...

Hôm nay đến tắm hần cũng không làm nổi, bò lên giường là hôn mê luôn.

Ngày thứ ba, nói gì hần cũng không chịu đi. Mộ Dung Xán vốn còn khuyên bảo, sau liền im lặng nhìn hần một lúc... Sau nửa khắc vang lên tiếng kêu thảm thiết, Mộ Dung Xán cầm chân Dung Tranh, kéo phu quân trong tình trạng má sưng mắt trợn ngược đi vào tĩnh thất, trên đường còn dịu dàng khuyên, “Bỏ dỡ nữa chừng không phải hành động của người đọc sách. Mới bắt đầu thì khá vất vả, chịu đựng một thời gian là khá thôi...”

Ngày thứ năm, Lý thất công tử cảm thấy hần đang ở đáy địa ngục, sống không bằng chết. Hần từng nhục mạ Mộ Dung Xán, cũng từng bỏ qua thể diện để van nài, nhưng mà không có tí tác dụng nào hết. Hần cũng cố cố gắng phản kháng, nhưng giá trị của vũ lực thật sự quá kém.

Mặc dù cảm thấy mất mặt, hần vẫn lén để nha hoàn của mình lộ ra phong thanh, khiến người lớn trong nhà biết hần đang ở trong sự khổ sở vô tận.

Phụ thân của hần nghe xong thì chỉ cười lạnh một tiếng, ra lệnh ột đầy tớ đưa thuốc và ít nhâm sâm cho thiếu phu nhân, ý nghĩa thì không cần nói cũng biết. Thậm chí mẹ hần, nha hoàn rõ ràng đã vào tận Phật đường rồi mà vẫn không chịu đi.

Trái lại, lão phu nhân nóng nảy, gọi thất thiếu phu nhân đi “nói chuyện”, nhưng thất thiếu phu nhân ôn tồn nói hết thấy đều là con nỏ dối. Nói thế thật là đúng, mặc dù lão phu nhân đau lòng nhưng mà nhìn thất thiếu công tử ăn cơm như sói như hổ, khuôn mặt tái nhợt dần có màu máu... Bà chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn.

“... Mộ Dung Xán!” Cuối cùng thì Dung Tranh cũng không chịu nổi nữa, “Nàng cố ý tra tấn ta thì thôi, đến bà nội cũng muốn lừa?!”

“Ta không lừa bà nội.” Mộ Dung Xán thậm chí còn không thèm nhìn lên, “Không chỉ để mong rần chắc hơn... Nếu chàng chống đối không đúng với tiêu chuẩn, làm thêm năm trăm cái nữa đó... Sau một tháng nữa, chàng đi tìm di nương thử một lần là biết kết quả.”

Sau một tháng khổ sở đến vô nhân đạo, cuối cùng Mộ Dung Xán cũng cho hần một ngày nghỉ ngơi.

Tháng này hần bị vùi dập đến mức lên giường là chỉ muốn ngủ, vất vả lắm mới được nghỉ ngơi để giải tỏa chút lửa... lại trở mặt với sự “anh dũng” của bản thân.

Không biết vì sao, cái danh độc ác là “bẩn sớm” đã bị rửa sạch.

Trái lại, Mộ Dung Xán không hề thấy kì quái. Hai anh trai của hần đều có con, có thể tình trùng ít và yếu không phải do gia tộc di truyền.

Thanh niên mà, một ngày hai tư tiếng, lúc nào cũng động dục. Nhưng những thanh niên khác, nếu không phải là độc sách thánh hiền, tu tâm dưỡng tính, thì là không có điều kiện.

Chỉ có loại công tử bột rảnh rỗi không có gì làm mới suốt ngày lăn lộn trên giường, hết lăn trong nhà lại ra ngoài lăn, không bị bệnh hoa liễu thì đúng là nhờ phúc đức của tổ tiên.

Bệnh này của hần không cần đại phu cũng chữa được. Chỉ cần hai chữ “kiềm chế”. Lúc trước hần không có con nôi dôi, bắn sớm, hoàn toàn là di chứng do tửu sắc quá độ, vét cạn cơ thể.

Đương nhiên, tâm trạng Lý thất công tử đang cực kì phức tạp.

Hần không hiểu nguyên lý trong việc này, sau khi bị Mộ Dung Xán vùi dập, hần lại không còn không cam lòng như trước nữa rồi.

Dù sao, hần vẫn là một chàng thanh niên coi trọng mặt mũi.

- Chú thích:

[1] Tỉnh thất: đại khái là một căn phòng rất yên tĩnh.

10. Chương 10

Sau một tháng “tập huấn” tàn nhẫn nhất nhân gian, Mộ Dung Xán thả lỏng tập thể lực, duy trì thói quen vận động sáng sớm, bắt đầu để trâu ăn cỏ.

Nhưng nàng cũng đổi sang tìm một kiếm sư đến dạy kiếm thuật cho Dung Tranh.

Nàng vốn không có ý định bắt bắt Lý thất công tử rèn luyện thành công (hần cũng không phải phiền gở), càng không có ý định huấn luyện một cao thủ võ lâm.

Chuyện nhà mình, nhà mình biết. Nàng chỉ có thể giữ vững thói quen vận động hằng ngày của sĩ quan huấn luyện, đánh đấm với ông chồng công tử bột thể đã là cực hạn rồi, làm sao có thể bồi dưỡng ra một cao thủ được.

Đợt tập huấn thể lực vừa buồn tẻ vừa vất vả kia của nàng chủ yếu là vì muốn cải thiện thể lực cho Dung Tranh, hơn nữa còn rèn luyện tính phục tùng và sinh hoạt có quy luật. Cho nên nàng mới đánh đấm rất kịch liệt, nhưng cũng rất chú ý mặt ăn uống của Dung Tranh. Đại khái là còn trẻ, tất cả vẫn còn kịp, ngoại trừ tính phục tùng vì hần vẫn đang trong thời kì nổi loạn ra, có thể nói những mặt khác đều khiến nàng hài lòng.

Nhưng cách chiến đấu của nàng thật ra không vẻ vang cho lắm. Dưới quan điểm của cổ nhân, cách thức của hiện đại không lịch sự lắm. Sau khi học cách đánh đó, tốt hơn là vẫn học thêm võ thuật của triều Đại Yên.

Kể từ lúc Uy hoàng đề khai quốc đến giờ, võ thuật của triều Đại Yên rất phát triển, kẻ sĩ cầm kiếm chẳng những là lễ nghi, học kiếm thuật còn là phong trào. Nàng còn cố tình chọn một kiếm sĩ có kiếm pháp rất đẹp mắt, để chàng thiếu niên kia còn có cơ hội thể hiện, khoe mẽ.

Nhưng mà hần thật sự không có thiên phú về phương diện này, khổ luyện mấy tháng còn không bằng người chỉ thỉnh thoảng nhìn một cái là Mộ Dung Xán. Khiến cho vị nương tử luôn tài giỏi của hần phải vất vả, tránh dẫm kích sự nhiệt tình của hần.

Nhưng mà quả thật là sau khi có việc để làm, hần đã không suốt ngày mong lẩn lộn trên giường nữa rồi. Sắc mặt hồng hào, ánh mắt trong trẻo. Cộng thêm chế độ dinh dưỡng cân đối, Lý thất công tử vốn ốm yếu âm u cuối cùng cũng khôi phục khí sắc của người trẻ tuổi... Đáng tiếc vẫn không cứu được khuôn mặt tuyệt đối yêu nghiệt... Nhưng mà yêu khí cuối cùng cũng khá giảm rồi.

Sau khi chứng kiến thành quả, thất thiếu phu nhân rất vui mừng. Cuối cùng cũng không cần nàng suốt ngày theo dõi, nàng có thể rảnh rỗi quản lý mấy cửa hàng rồi. Mặc dù cứ mấy ngày là Lý thất công tử lại đến thỉnh giáo nàng một lần, nhưng chỉ cần dùng một tay, đối phó qua loa là đủ khiến hần đo ván rồi, không tạo thành phiền nhiễu quá lớn.

Có điều mà Lý thất công tử lại không hiểu vấn đề, bắt đầu quấy rầy nàng.

Theo lý luận, nếu đợt tập huấn tàn khốc của nàng đã kết thúc, thất công tử phải sung sướng chạy về phía tự do mới đúng... Nhưng ngoại trừ luyện võ và đi ngủ ra, hần gần như luôn đi theo nàng.

Nàng hoang mang nghĩ, có lẽ nào Lý thất công tử bị “hội chứng Stockholm [1]”? Bị hành hạ đến nghiện rồi?

Thụ cận bã đã rất thảm rồi, lại thêm tính M [2]... Thật sự là như vậy sao...?

Càng khiến nàng lo lắng là, không biết Lý thất công tử bị trúng đạo quân tử gì, chuyển từ cái cực đoan này sang cái cực đoan khác. Ngày xưa thì suốt ngày lăn lộn trên giường, từ sau khi luyện võ lại gần như không lăn lộn nữa. Giờ hẳn toàn ngủ trong phòng đọc sách, thỉnh thoảng lại đến chỗ ba di nương ngồi một lát... Sau đó không làm gì đã trở về.

Suốt ngày đi sau nàng, nhìn nàng bằng một loại ánh mắt khiến người khác phải dựng cả tóc gáy, khiến nàng rất khó chịu.

“Phu quân, có chuyện gì sao?” Nàng cẩn thận hỏi.

Quanh co một hồi, Lý thất công tử ngẩng lên, rất có khái khái nam tử, “Không có gì!”

Cứ như thế hơn nửa tháng, Lý thất công tử mới ngẩng lên, rất đàn ông, “Đêm nay ta về phòng ngủ.”

Thất thiếu phu nhân trợn mắt, nha hoàn bên cạnh nàng suốt làm rơi chén trà.

“... Để làm gì?”

Lý thất công tử đập bàn một cái, khiến chén trà rơi xuống lên, “Mộ Dung Xán, ta đây là phu quân của nàng! Ta về phòng ngủ là chuyện đương nhiên! Còn cần hỏi làm gì hả?” Sau đó hắn đứng dậy, mắng nha hoàn làm rơi chén, “Hầu hạ thật tốt! Tay chân vững vàng vậy đó!”

Chàng trai hất vạt áo ra sau, bước ra ngoài, chân không hề run chút nào hết.

Đêm hôm đó, thất thiếu phu nhân chỉ có một cảm tưởng.

Tao lấy cái gì cứu vớt mày đây... Eo của tao.

Thiếu niên chính xác là một loài sinh vật đáng sợ. Nhất là thiếu niên đã cố gắng cầm dục hơn nửa tháng, đó còn khủng bố hơn. Nàng vốn duy trì thói quen vận động mà suốt thì gãy eo... Lại không phải bởi vì nắm đầu gạo.

“... Chàng đừng cố nhịn... Được bao lâu là bấy lâu, dù sao ta cũng không cười chàng...” Thiếu phu nhân hấp hối nói.

Nàng nói rất yếu đuối, nhưng hậu quả thì rất nghiêm trọng. Thất công tử quyết ý rửa hận, xoay người tái chiến, càng chiến càng hăng, cộng thêm nỗi hận khi trước, ý chí càng thêm mạnh mẽ.

Ngày hôm sau, thất công tử rời giường với tinh thần rạng rỡ, sung sướng như gà nhảy múa. Thất thiếu phu nhân lại uể oải, rất nhiều cơ bắp và gân cốt không hay sử dụng bị tra tấn, khiến nàng ngồi tức giận trong tình thất.

Thất công tử đắc ý mấy ngày, vừa thấy nàng là nhướn mày, bị nàng dùng kungfu đánh cho thê thảm cũng không tức giận, tâm trạng tốt như mặt trời trưa.

Hắn hoàn toàn giành được mặt thắng lợi về tinh thần: thất bại trên võ trường thì sao, ta đây đòi lại trên giường.

Vì mục đích vĩ đại này, hắn nhịn dục vọng, khiến nhiều thiếp thất thông phòng cản chận trong cô độc, chính là vì muốn cứ mười ngày nửa tháng lại làm một “trận chiến” với thất thiếu phu nhân.

Thất thiếu phu nhân tức giận rồi.

Anh chỉ là một tên tiểu thụ ngu ngốc cận bã mà dám đòi “chiến tranh” với tôi?

Còn không biết là ai dạy dỗ học sinh à... Đối mặt sư phụ cũng dám vẽn đuôi?!

Thế là ngày nào thất thiếu phu nhân cũng tập yoga trong tình thất, luyện tất cả cơ bắp gân cốt của mình, cố gắng bắt chắp khổ sở.

Chưa biết mèo nào ngon hơn mèo nào đâu... Thất lưng ai đau còn chưa rõ đấy.

Nàng độc ác nghĩ rằng.

- Chú thích:

[1] Hội chứng Stockholm: thuật ngữ mô tả một trạng thái tâm lý, trong đó người bị bắt cóc lâu ngày chuyển từ sợ hãi và căm ghét sang thông cảm và quý mến chính kẻ bắt cóc mình.

[2] M: masochism, người thích bị hành hạ.

11. Chương 11

Lần này thất công tử nhin mười ngày.

Chờ khi hần hiên ngang bước vào phòng ngủ... hần nào ngờ thất thiếu phu nhân đã không còn là người yếu đuối như trước nữa, trái lại còn thừa ý chí và thể lực, không những dùng lực mà còn dùng trí, Lý thất công tử khó khăn lắm mới có thể đấu lại, còn suýt thì mềm nhũn người như rắn để thất thiếu phu nhân tước vũ khí, hần sợ đến mức đọc thuộc lòng toàn Luận ngữ [1] của Khổng Tử.

Cuối cùng thất thiếu phu nhân dùng chiến lược “cao cao tại thượng” vẫn giỏi hơn một chút. Lý thất công tử là một “phu cương bất chấn [2]”, bị nương tử “đề đầu cưỡi cổ” mất rồi.

Ngày hôm sau, thất lưng cả hai đều đau muốn chết, lại đều giả vờ như không có gì bất thường, người tập yoga thì tập yoga, người luyện kiếm thì luyện kiếm. Chẳng qua là động tác rắn hổ vãi trắng đã biến thành động tác con giun vãi trắng. Chiêu đại bàng giương cánh của thất công tử thì biến thành sê non run rẩy.

Thất công tử rút kinh nghiệm xương máu, chạy về phòng lấy sách Kinh Lễ [3] ra học thuộc lòng. Hần cảm thấy là vì bài Luận ngữ quá ngắn, mới một lúc đã thuộc rồi, thế nên mới xuất hiện một lỗ hổng giữa tâm trí. Không sao, ta học Kinh Lễ. Cực kì buồn tẻ, cực kì không thú vị, mặc kệ gió đông tây nam bắc, dù là gió thổi từ tám hướng cũng không thể lay động.

Tư tưởng thiếu niên mạnh nhất của hần đã hoàn toàn bị khiêu khích.

Thất thiếu phu nhân đang sống trong thời bình cũng phải nghĩ đến thời loạn rồi. Yoga gì đó, rèn luyện thể lực gì đó, vẫn không thể nói là đường tắt được. Mặc dù cơ thể của nàng vẫn còn rất trẻ, nhưng tâm trí thì già rồi, thật sự không thể chịu được thiếu niên tinh thần dồi dào nữa rồi.

Nàng nghiêm túc nói với thất công tử, “Phu quân, trong ‘Lễ Vận – Kinh Lễ’ có câu: ‘Ẩm thực nam nữ, nhân chi đại dụng tồn yên; tử vong bản khổ, nhân chi đại ác tồn yên. Cổ dụng, ác giả, tâm chi đại đoạn dã [4].’”

Lý thất công tử đang học thuộc lòng ngẩng lên, nhìn nàng với nét mặt kì quái, “... Đúng vậy.”

“Có thể thấy rằng ẩm thực, nam nữ, đạo lý cơ bản là giống nhau.” Nàng nói hàm súc, “Ăn thì cần tám phần no, chuyện nam nữ cũng không thể quá mức.”

“... Mười ngày một lần là quá mức?” Thất công tử đứng lên, nghiêm túc đến khó đoán.

Thất thiếu phu nhân cười khan hai tiếng, “Ăn uống cũng quan trọng món ăn, ăn nhiều món, mỗi món một ít mới là lễ phải... Chế độ dinh dưỡng cũng thường phải đổi.”

Sân này đầy đàn bà của anh, không thể đi vùi dập eo người khác sao? Nàng rất lo lắng eo nàng sẽ sớm bị hỏng. Nhỡ sau này về già, xương cốt nàng không tốt, nàng tìm ai để đòi lại công bằng đây?

“Đổi dinh dưỡng đúng không?” Thất công tử cúi đầu.

Chẳng qua là quan niệm của cổ nhân với người hiện đại vẫn có một khoảng cách vô hình to lớn. Sự khác biệt giữa “đổi dinh dưỡng” của thất thiếu phu nhân và “đổi dinh dưỡng” của thất công tử cũng không chỉ là một rãnh biển Mariana.

Mặc dù chưa thuộc lòng Kinh Lễ nhưng thất công tử biết nghe lời phải cứ năm ngày là “tăng số món giảm khối lượng”. Hắn “đổi dinh dưỡng”, chẳng qua là “bình cũ rượu mới”, thay tư thế không thay người.

Chỉ là tham khảo tư thế trong Xuân Cung Đồ [5] mà đã quá hoang đường rồi. Thất thiếu phu nhân bị vùi dập kinh khủng, cực kì hoang mang, “Những người không tập yoga... Ý ta là những nữ tử không luyện võ thì làm sao có thể thành thể này...?”

Thất công tử đang thở hổn hển dùng lực rất hợp lý, “Cho, cho nên... chỉ có nương tử có thể phối hợp thôi... Những, những người khác không thể, không thể làm được...”

Chỉ trong chớp mắt, thất thiếu phu nhân cảm thấy cực kì khó chịu. Vốn là liễu chết triền miên lại biến thành đầu vật biểu diễn, cực kì đạt tiêu chuẩn, khiến hòng thất công tử khản cả.

Thất công tử muốn tìm bất mãn lại giận dữ leo lên, biến thành yêu tinh đánh nhau, cuối cùng một mắt thâm quầng mới mãn nguyện, đã sớm quên sạch động tác yoga với tư thế trong Xuân Cung Đồ. Vẫn là tư thế truyền thống giúp hắn triền miên lâu dài.

Chuyện sau đó, mặc dù hơi tiếc, nhưng vẫn không thử được hết trong một lần. Có điều để nương tử ngồi trên xích đu rồi tiến vào vân vân... Độ khó thật sự rất cao, hơn nữa khá nguy hiểm, không thử vẫn hơn.

Bị vùi dập trên giường quá thê thảm, cự sĩ quan huấn luyện, tiểu thư Mộ Dung Xán, càng lúc càng không thể giữ tỉnh táo, tìm lại mặt mũi trên võ tràng.

Thật ra nàng học rất nhiều thứ, nhưng sở trường vẫn là kĩ thuật vật lộn. Quan trọng là động tác phải nhanh và chuẩn, ứng biến nhanh, kinh nghiệm phong phú nàng tích lũy được từ kiếp trước không phải thứ mà thất công tử gồi thêu hoa kia có thể bắt chước được.

Một năm sau khi kết hôn, đôi vợ chồng này chuyển từ “tương kính như tân” thành “tương kính như bình”, mặc kệ là trong phòng hay ngoài phòng đều là khói lửa nổi lên từ bốn phía, đấu trí, đấu dũng và đấu lực.

Tác dụng phụ là thể lực của thất công tử sau nửa năm điều chỉnh, mặc dù thể hình thì không có gì thay đổi, nhưng khí sắc thì như thay da đổi xác, ăn ngon, ngủ được, đến mức vị đại phu được mời tới cũng phải tắc lưỡi lấy làm lạ, thất công tử vốn gần như người bị lao giờ lại khởi tử hồi sinh, khỏe như ngựa chiến.

Mặc dù mục đích rất tà ác, nhưng hắn thật sự thuộc lòng Tứ thư Ngũ kinh [6], còn có thể ngoan ngoãn ngồi trong phòng đọc sách, khiến phụ thân vừa hoảng sợ vừa mừng rỡ, nên vẫn có cảm giác được an ủi.

(May mà vị phụ thân nghiêm túc chính trực kia không biết hắn đọc thuộc lòng Tứ thư Ngũ kinh chỉ là vì không để bị nương tử tức vũ khí quá sớm...)

Lão phu nhân vui vẻ, lão gia vui vẻ. Nhưng đàn bà ở phòng ba lại đều không vui.

Thiếp thất thông phòng cô đơn nên oán hận thì không cần phải nói, thất thiếu phu nhân Mộ Dung Xán ôm eo, tâm trạng cũng rất tệ.

Chuyện tình dục như một bữa tiệc lớn. Lâu lâu ăn một chút thì rất tốt. Nhưng nếu cứ năm bảy ngày lại phải ăn một bữa tiệc lớn thì... Chẳng ai chịu nổi.

“Chuyện này đại khái là...” Nàng tựa cằm, “Không sợ thiếu chỉ sợ chia không đều mà...”

- Chú thích:

[1] Luận ngữ: một sách mà do Khổng Tử và những đệ tử của mình biên soạn.

[2] Phụ cương bất chấn: “phụ cương” là đạo lý trong thời xưa, nghĩa là luật lệ không nghiêm, nhưng ở đây nó cũng có nghĩa khác đây, các bạn hiểu được hay không thì tùy vào việc đầu óc các bạn “rộng mở” đến mức nào.

[3] Kinh Lễ: một quyển trong bộ Ngũ Kinh của Khổng Tử, tương truyền do các môn đệ của Khổng Tử thời Chiến quốc viết, ghi chép các lễ nghi thời trước.

[4] Ẩm thực nam nữ, nhân chi đại dục tồn yên; tử vong bản khổ, nhân chi đại ác tồn yên. Cổ dục, ác giả, tâm chi đại đoạn dã: Cả câu này nghĩa là “Các việc tội lỗi của con người là do nơi sự ăn uống quá độ mà sanh ra, nhứt là trai và gái ăn chung với nhau, thì cái sở dục bao giờ cũng có.... Còn cái giận cái ghét của

con người, là do sự nghèo khổ bịnh hoạn chết mất mà nảy sanh, cái ố-dục là mối lớn của tâm vậy, cái tâm của con người thường giấu kín, chẳng khá độ lường đặng, tóm lại nếu muốn biết cho cùng mà không dùng lễ thì chẳng thể nào biết được.” (chắc thừa rồi nhưng đại ý là thế).

[5] Xuân Cung Đồ: nếu là ở hiện đại thì nó sẽ là porn magazines.

[6] Tứ thư Ngũ kinh: Tứ Thư và Ngũ Kinh hợp lại làm 9 bộ sách chủ yếu của Nho giáo.

[7] Nếu bạn không hiểu được phần đầu (kiểu vì sao anh ấy lại đọc thuộc lòng Luận ngữ trong lúc “nước sôi lửa bỏng” đó làm gì) thì tớ xin giải thích là vì anh ấy không muốn “bắn sớm”.

12. Chương 12

Nhưng mà phiền não của Mộ Dung Xán đã nhanh chóng được giải quyết.

Thất công tử với thói quen đứng giờ đứng lượng lại bị thất thiếu phu nhân treo kim bài miễn chiến vì không thể đối phó... Dù sao “máu đào rửa sạch ngân thương” chẳng những ảnh hưởng mạnh đến sức khỏe, lại còn thấy mà giật mình.

Có điều thất công tử đã cố gắng nhịn suốt năm, bảy ngày, đã thành quy luật rồi, giờ hẳn thật sự không nhịn được. Cuối cùng đành đến phòng Liễu di nương.

Chẳng ai ngờ được, người siêng cày cấy, thường cảm thán còn không bằng bê năm đấu gạo cũng hay phải khom lưng là thất phu nhân thì chẳng có tí động tĩnh gì, người nửa năm mới có một lần là Liễu di nương lại mang thai.

Người lớn trong nhà đều rất vui, đến lão gia cũng phải mỉm cười mừng rỡ. Mặc dù ông hay cáu giận với Dung Tranh nhưng dù sao đó cũng là cốt nhục của ông, sau khi phòng ba đã có con, con trai mới chính thức được xem như trưởng thành, đã có người thừa tự.

Mộ Dung Xán tưởng bản thân sẽ không thêm để ý... Nhưng nàng lại có cảm giác vừa lấy đá đập vào đầu. Không nhả ra được, nuốt lại không trôi. Bản năng điều chỉnh về mặt năng rèn luyện từ lúc ở Mộ Dung phủ đã phát huy công hiệu tối đa, nàng cười cực kì hoàn mỹ, hoàn toàn phù hợp với phản ứng của một bà vợ cả hiền lành, dù nàng thường thất thần cũng không có ai nhận ra.

Quả nhiên vẫn nên ghét hẳn mới được. Hẳn là vì chưa ghét đủ nên mới có cảm giác ghen hòng như thế này. Có lẽ, trong vô thức, nàng đã cho Dung Tranh xem tất cả những gì nàng có, cho nên giờ nàng mới kì lạ như vậy.

Thế này không được. Nếu cứ như vậy, mình sẽ cực kì khổ sở.

Tiểu thụ cận bã ngu ngốc không phải của mình. Dù có chết cũng phải nhận rõ sự thật này.

Bởi vì Mộ Dung Xán đang tăng cường kiến thiết tâm lý, hoàn toàn dựa vào bản năng ứng phó, hồn bay rất xa, nên không chú ý tình trạng dị thường của thất công tử.

Đối với người lần đầu được làm cha mà nói, sự vui vẻ của thất công tử chỉ xuất hiện trong nháy mắt, cảm giác sau đó lại rất kì quái.

Hắn cảm thấy sợ hãi, sau lại chột dạ, thậm chí còn có chút khủng hoảng.

Rõ ràng hẳn chẳng làm chuyện gì có lỗi.

Liễu di nương là thiếp thất danh chính ngôn thuận của hắn, từng mở một mâm mời khách, cũng chẳng phải nữ tử phong trần ở xóm cô đầu. Để người như vậy mang thai con của hắn, hẳn vốn không cần cảm thấy chột dạ.

Nhưng lòng hắn trống rỗng, trống rỗng khủng khiếp, thậm chí còn thấy hơi thất lại.

Hắn nhìn Mộ Dung Xán, nhìn nụ cười đoan trang hiền thực của nàng, còn hoàn mỹ hơn kẻ bằng thước. Trước kia khi ánh mắt bọn họ chạm vào nhau, hẳn sẽ có ý nhưn mày, cười đến là tội tội. Nương tử tiểu thư khuê các của hắn sẽ làm một hành động rất không tiểu thư khuê cách là trợn mắt lên lườm hắn.

Nhưng mà bây giờ, ánh mắt bọn họ chạm vào nhau, hần nhướn mày, tầm mắt Mộ Dung Xán lại xuyên thẳng qua hần, không có tiêu điểm.

Dạ dày hần càng đau hơn, hoàn toàn sợ hãi.

Rõ ràng hần chẳng làm gì sai. Rõ ràng nương tử không có ý định ra tay, cũng không định đánh hần, trông cũng không có vẻ sẽ mắng hần. Nhưng mà hần sợ hãi, hần chột dạ, dạ dày hần rất đau, rất rất đau.

Hần cố ý nhướn mày rất khoa trương, cười rất khiêu khích. Cuối cùng ánh mắt Mộ Dung Xán cũng chạm đến, nhưng nàng lại nhìn xuống, mang theo một nụ cười hoàn mỹ.

Thấy như vậy, thất công tử thà nàng mở miệng quát mắng, vừa khóc lóc vừa kêu la, hung dữ xử lý hần một trận, thậm chí trối hần lại, đánh vào mông hần còn hơn.

Đừng như thế này, đừng nở nụ cười đáng ghét như thế.

Rồi sau đó hần đột nhiên cảm thấy mọi thứ đều phiền phức. Liễu di nương rất phiền phức, nàng hoài thai đứa bé kia lại càng phiền.

Nhưng phiền nhất... lại là hần.

Mọi chuyện vốn đều rất tốt, rất tuyệt. Vượt qua khóa tập huấn như địa ngục kia, hần bắt đầu cảm thấy thời gian trôi qua thanh thản, cũng rất thú vị. Hần bắt đầu như một hiệp khách, có thể so chiêu với nương tử. Mặc dù thường bị nàng cười nhạo, bị xử lý rất thâm hiểm, nhưng ngày nào cũng có tiến bộ.

Vị nương tử quý quý củ củ kia quả nhiên chỉ có lớp da là hiền lành thôi. Lúc ở bên nàng rất thú vị, tràn đầy kích thích. Lúc luyện võ thì uy phong lẫm liệt, lúc trên giường lại quyến rũ mê hoặc... Dù là hung dữ cũng quyến rũ.

Nhưng bây giờ... không tốt rồi.

“... A Xán.” Hần lo sợ kêu lên.

Mộ Dung Xán lùi lại một bước, nghiêm túc trả lời hần, “Phu quân.”

Quả nhiên mọi chuyện đều thay đổi. Rõ ràng nàng đã bắt đầu gọi “A Tranh”, giờ lại hung dữ kéo xa khoảng cách.

“Nàng tức gì chứ? Tức gì chứ?” Dung Tranh quát lên, “Đó không phải lỗi của ta... Đó chẳng là lỗi của ai hết... Đó là đương nhiên, đương nhiên!”

Mộ Dung Xán cũng không giận dữ nhíu mày, trái lại còn nhìn xuống đất với vẻ phục tùng. “Vì sao phu quân lại nói vậy? Thiếp thân lại là một người đàn bà độc ác ghen tị vậy ư? Phu quân có con, từ đó thêm cảnh thêm lá, con cháu đầy nhà, thiếp thân vui mừng còn không kịp, sao có thể tức giận?”

Về mặt, giọng nói, tư thái đều rất quý củ, rất có lễ nghĩa. Nhưng hần cực kì hận, cực kì tức giận. Hần nắm lấy tay nàng, không ngờ Mộ Dung Xán không hề chống cự, để hần đẩy ngã xuống đất.

Dung Tranh ngăn người. Nhìn Mộ Dung Xán ngồi dưới đất, ôm cánh tay, nhíu mày không nói gì, hần lại thấy cực kì khổ sở và oan ức.

“Ta không có lỗi, ta không có lỗi!” Hần hét lên với Mộ Dung Xán, sau đó xoay người chạy trốn.

Hần chạy trốn nhanh như vậy không phải vì sợ bị đánh. Sự thật là vì hần không muốn để Mộ Dung Xán thấy khuôn mặt đầm nước mắt của mình, sự thật là vì hần không biết nên làm sao để đối mặt với... thứ tâm trạng mà chính hần cũng không hiểu nổi.

13. Chương 13

Thất thiếu phu nhân Mộ Dung Xán đã có phiền não mới.

Cảm giác tắc nghẽn ở họng đáng ghét kia, nàng nhanh chóng cân đối được. Có điều Liễu di nương lại cực dửng dưng xông vào mức cân bằng của nàng.

Nàng có thể tha thứ cho sự hỉ nộ vô thường, đa sầu đa cảm và tùy hứng của phụ nữ có thai. Nhưng mà phụ nữ có thai giận dữ, người gặp xui xẻo phải là chồng nàng chứ không phải Mộ Dung Xán vô tội.

Nhưng Lý thất công tử Dung Tranh sau khi nổi giận với nàng thì lại chứng nào tật nấy, sáng luyện kiếm qua loa, sau đó chạy không thấy bóng người, cả ngày đi dạo bên ngoài, chỉ đem Ngân Tâm theo.

Dù cổ nhân không biết chân lý “càng có tài năng, càng nhiều trách nhiệm”, nhưng bản năng vẫn ép Mộ Dung Xán làm người nhện [1].

Chỉ bởi vì nàng là boss của phòng ba nên chuyện của Liễu di nương đều về nàng xử lý. Kể cả cơn thịnh nộ cùng mong muốn được chiều của người có thai là Liễu di nương.

Ăn ngọt thì muốn mặn, ăn chua lại đòi cay. Vừa chê chán quá mỏng, lại ngại đậm quá ẩm. Mới hơn hai tháng, chưa rõ bụng bầu, đã suốt ngày kiêu ngạo dờ eo đi qua đi lại trong sân, làm gì cũng phải có người đỡ.

May mà đây không phải Mộ Dung phủ, Mộ Dung Xán yên lặng nghĩ. Nếu không phải Lý gia chất phác mà là Mộ Dung phủ, dù chỉ là một sân nhỏ, đừng nói là sinh con, đến mạng Liễu di nương cũng khó giữ.

Nhưng mà vị thất thiếu phu nhân của chúng ta vẫn là cự sĩ quan huấn luyện tôn trọng nhân mạng. Dù bị làm cho rất tức giận, rất phiền não, cũng không có xúc động coi mạng người như cỏ rác. Chẳng qua là sân này nhiều đàn bà, ngày nào cũng có người đến cáo trạng bôi đen, khiến nàng càng phiền lòng hơn.

Nhưng mà lão phu nhân lại gọi nàng đến nhắc khéo, kết quả Liễu di nương thật sự trở thành trách nhiệm của nàng. Nàng đau đầu rất lâu, cuối cùng nổi giận.

“Đi nói cho nàng biết.” Nàng quay đầu, ra lệnh cho nha hoàn hồi môn Yên Hồng của mình, “Khối thịt kia không phải vĩnh viễn ở trong bụng nàng, sau này thời gian vẫn còn dài. Ôn ào cái gì? Ôn ào thì được lên làm thê? Trừ phi nàng sinh xong lại có thai, cả đời có một cục thịt trong bụng, không thì yên tĩnh chút đi, đừng gây sự nữa.”

Nàng không biết Yên Hồng có thể thêm mắm dặm muối không, chỉ biết Liễu di nương ném hết đồ đạc trong phòng, rên hừ hừ ngã xuống giường, nói nàng bị bức mình nên động thai. Nhanh như chớp, thất thiếu phu nhân gọi đại phu đến, cuối cùng còn mời ông ta ở lại, xem mặt đủ ba lần trần ngày.

Đại phu nói nàng ta khỏe như trâu.

Lão phu nhân nói nàng, nàng là một giai cấp chủ nhân, đương nhiên phải tập hợp đám đàn bà ở phòng ba lại để chuyển giao áp lực. Liễu di nương bình an sinh con là tốt nhất, nếu có điều gì không ổn... Nàng không ngại phế bỏ tất cả thiếp thất thông phòng ở phòng ba, thực hiện “quyền bãi thiếp thất” của vợ cả.

“Nhiều người cũng biết rồi đó.” Nàng ngoài cười nhưng trong không cười, nói, “Phòng ba của chúng ta thu nhập ít nhất, tiền son phấn lại nhiều nhất. Đành chấp nhận, coi như bỏ qua. Nhưng làm ta giận dữ... ta sẽ không để ý gì nữa, trở thành đồ phụ. Lại nói, đã là đồ phụ, bán một cũng là bán, bán mười lăm cũng vẫn là bán, không bằng ta bán hết, mua người mới tốt hơn cho tướng công là được.”

Nàng đứng diễn thuyết trước sân, thoáng thấy cửa phòng Liễu di nương hé ra. Nàng cười lạnh một tiếng, cao giọng, “Đừng tưởng sinh được con là không sao, sinh xong cũng bán được, ta cũng không phải người đầu tiên!”

Cửa phòng Liễu di nương lập tức đóng lại.

Nhưng vô duyên vô cớ bị họa lây, đám thiếp thất thông phòng đương nhiên không cam lòng, không ngừng bí mật giở thủ đoạn. Còn có di nương lẳng lặng sai nha hoàn đến canh cửa, bắt được rồng thần thấy đầu không thấy đuôi [2] là thất công tử để khóc lóc tố cáo.

Thế nhưng thất công tử luôn thương hoa tiếc ngọc lại mắng mỏ tiểu nha hoàn đó, còn nói thích thêu dệt ly gián người khác như vậy, bán hết đi cho nhẹ nợ.

Thấy có sự ủng hộ của chủ nhân trên danh nghĩa, đám thiếp thất thông phòng mới sợ hãi, lại một lần nữa xác nhận địa vị boss anh hùng của thất thiếu phu nhân Mộ Dung Xán, không ai dám khiêu chiến nữa.

Từ đó sân phòng ba mới được yên tĩnh, không còn lên cơn động kinh. Liễu di nương cũng không dám đòi hỏi ăn mặc, an an phận phận.

Nghe Yên Hồng thông báo tin vui, Mộ Dung Xán chỉ thần người ra, cũng không tỏ ra vui mừng gì.

Nàng nên vui đúng không? Tuy tiểu thụ cận bã ngu ngốc cãi nhau với nàng nhưng vẫn ủng hộ nàng. Từ xưa đến nay đều vậy, một người đàn bà có thể kiêu ngạo đứng thẳng người trong gia đình không đều dựa vào thái độ của trượng phu với nàng.

Tiểu thụ cận bã ngu ngốc có rất nhiều khuyết điểm, khiến nàng thường cảm thấy bất lực... Ví dụ như chuyện hần là người tốt cả tin. Giờ quyết đoán... Nhưng nàng lại thấy khổ sở.

Tiểu thụ cận bã trước kia coi con người như con người. Chính là vì lòng dạ quá tốt nên mới bao che nhiều người đàn bà bụng dạ khó lường như vậy. Nhưng bây giờ... bây giờ, bây giờ hần đã coi những người đàn bà đó như món hàng có thể mua bán mất rồi.

Bắt đầu phân ba bảy loại, lòng dạ bắt đầu cứng rắn. Bắt đầu... lớn lên, càng lúc càng giống một người đàn ông cổ đại.

Nàng mơ hồ cảm thấy bị thương. Nhưng hần lại vô tình như thế, còn cãi nhau với nàng... Nàng cũng không dám nghĩ sâu xa xem là vì sao.

Không nghĩ, không dám nghĩ. Nếu nghĩ sẽ đến bước đường cùng.

Tâm trạng nàng càng lúc càng tệ, liền ra ngoài kiểm tra các cửa hàng, để tinh thần tập trung vào sản nghiệp của phòng ba, khiến bản thân bận rộn.

Chuyện buôn bán ở thời cổ không giống hiện đại, nàng không có ưu thế gì đáng nói. Nhưng để tâm vào đâu thì sẽ có thành quả ở đó.

Đám chưởng quầy trước kia mặc dù siêng năng thật thà, nhưng lúc gặp phải chuyện lớn thì không có ai dẫn dắt, kết quả càng làm việc càng bảo thủ. Sau khi thất thiếu phu nhân tiếp nhận, thường phạt quyết đoán, xử lý mọi chuyện nhanh chóng, y hệt cột trụ cuối cùng. Lại nói, thất thiếu phu nhân chưa bao giờ nhúng tay vào việc nội bộ của cửa hàng, nhưng nhờ quan hệ của Mộ Dung gia, tìm được những nguồn cung vừa hời vừa chất lượng cao, khiến việc làm ăn của bố trang, tú phường phòng ba tăng mạnh.

Đám chưởng quầy thật sự là sùng kính vạn phần vì thất thiếu phu nhân khuê các rộng lượng, nếu thất thiếu phu nhân tự mình đến thỉnh giáo, đám chưởng quầy đương nhiên là biết gì nói vậy.

Đây cũng là lần đầu tiên Mộ Dung Xán cân nhắc đến chuyện “hòa ly [3]”.

Trước kia nàng đã nghĩ về hôn nhân quá đơn giản, đánh giá bản thân quá hơn người. Mặc dù bên trong đã già nhưng nàng vẫn là đàn bà, loại động vật tình cảm cao hơn lý trí.

Đúng thế, nàng sợ. Nàng sợ nàng không chịu nổi sự tranh đấu trong gia đình cổ đại, nàng không mạnh mẽ, hững hờ như nàng vẫn tưởng.

Nhưng nàng không muốn biến thành như chị họ, chỉ có thể tự lập. Chẳng qua là tự lập ở triều Đại Yến không hề dễ.

Thế nhưng không đợi đến lúc nàng nghĩ ra nên làm gì thì tốt cho việc tự lập cánh sinh, người vẫn giận dữ nàng là thất công tử đã hoảng hốt lao vào phòng, nắm chặt tay nàng, “A Xán... Nàng giúp ta với. Chỉ có nàng có thể giúp ta thôi...”

Nàng muốn hất tay ra, lại thoáng thấy trên móng tay Dung Tranh... còn vết máu chưa rửa sạch.

“Vi phạm luật cấm của hiệp khách!” Nàng cao giọng, “Rõ ràng ta đã nói với chàng, dạy chàng là để chàng phòng thân, không phải...”

“Ta không có!” Dung Tranh rống lên, cố gắng khiến bản thân ngừng run rẩy, nói nhỏ, “A Xán, giúp ta.”

Mộ Dung Xán nắm chặt tay lại, cố gắng đè xú động muốn hành hung hần một trận xuống. Nhưng nàng vẫn quyết định tin hần một lần.

“Đi.” Nàng đứng dậy.

- Chú thích:

[1] Người nhện: không phải spider man đâu, đây là chỉ những nhân viên biết dựa vào quan hệ, như loại nhện biết bám vào tơ ấy.

[2] Rồng thần thấy đầu không thấy đuôi: chỉ những nhân vật có hành tung thần bí.

[3] Hòa ly: ly hôn.

14. Chương 14

Nàng tuyệt đối không ngờ tiểu thụ cận bã ngu ngốc lại đưa nàng đến khu đền hồng [1].

Nếu không phải nàng là một người phụ nữ hiền thực dịu dàng, dù là kiếp trước hay kiếp này đều phải cắn răng giữ lại mặt mũi cho đàn ông... Nàng sẽ không loại trừ khả năng phanh thây tiểu thụ ngu ngốc cận bã này thành sáu khúc.

Nhưng nàng càng không ngờ tiểu thụ cận bã ngu ngốc đưa nàng đến thanh lâu lại là để nàng gặp một người đàn ông khác... Một người đàn ông sắp biến thành thi thể.

“... Hắn là ai?” Mộ Dung Xán hung dữ lườm Dung Tranh.

Dung Tranh nhăn nhó một lát rồi cúi đầu, “... Ta không nói được.” Vừa nói vừa lo lắng đứng dậy, “A Xán, hắn sắp chết rồi... Nàng nhất định có biện pháp phải không?” Sau đó nhìn nàng với vẻ mặt mong đợi.

Tôi đương nhiên biết người này sắp chết. Còn thấy được xương tay người này sắp lòi ra khỏi da rồi.

“... Nhị thúc có một cửa hàng bán quan tài.” Mộ Dung Xán nói rất hàm súc. Nhị ca của Dung Tranh thật sự là thiên tài trong kinh doanh, dù là ở lĩnh vực nào cũng có thể kiếm tiền. Từ kinh doanh trong thuế má đến lễ nghi chôn cất và quan tài, kinh doanh từ sống đến chết.

“Không, không được!” Dung Tranh túm lấy tay Mộ Dung Xán, ra sức lắc, “Nhất định nàng có cách đúng không? A Xán, cái gì nàng cũng biết... Nàng điểm huyết cầm máu cho hắn trước đi! Còn chảy nữa thì nhất định sẽ chết...”

“Mắt nào của chàng thấy ta biết?” Mộ Dung Xán nổi giận, “Chàng chạy về nhà lòi ta đến làm gì? Người chàng cần là đại phu?!”

“... Đại phu bảo ta chuẩn bị hậu sự.”

“Thông minh quá. Đại phu nào? Sau này ta có bệnh muốn nhờ khám.”

Dung Tranh lắc tay nàng càng mạnh hơn, “Đừng có nói vậy! Nàng sẽ không sao, nhất định không bị bệnh!”

Mộ Dung Xán há miệng muốn mắng hắn, lại thấy khuôn mặt hắn đầm lệ, đành nuốt xuống. Nàng bước lên quan sát người đàn ông đã bấy, tám phần phải chết, càng nhìn càng nhú mảy.

Mất máu quá nhiều, chân tay đều bị gãy. Trên ngực còn vết thương chưa khép miệng, trông giống bị kiếm đâm. Hai chân đầm máu, thâm tím. Nhìn góc độ không bình thường, hẳn là bị đập gãy.

Đại phu rõ ràng không xử lý miệng vết thương đã bỏ chạy. Chắc là sợ bị liên lụy...?

Liếc nhìn đồng quần áo rách nát ở bên cạnh, lòng Mộ Dung Xán trầm xuống. Nàng sinh ra ở Mộ Dung phủ vinh hoa xa xỉ, đã từng nhìn thấy rất nhiều đồ tốt. Lại cai quản cửa hàng ở phòng ba, càng hiểu biết về đồ dột hơn.

Bộ quần áo đầm máu kia mặc dù rách nát nhưng lại làm bằng vải tơ dệt pha. Ở thời đại này, vải dệt pha là kỹ thuật độc nhất vô nhị, hơn nữa chỉ có hoàng gia quý tộc mới được mặc.

Dù huyết thống của Mộ Dung phủ và hoàng tộc khá xa nhưng rốt cuộc vẫn là cùng dòng họ, thế mà còn chưa có tư cách mặc đồ may bằng vải dệt pha này.

Rất tệ, cực kì tệ.

“Chàng đến cửa hàng Thị Ngọc.” Bó chặt miệng vết thương lại để cầm máu, Mộ Dung Xán quay lại nói, “Mời ông chường quầy đến đây một chuyến. Năm xưa ông ấy xuất chinh với ông nội ta... Là một vị quân y inh.”

Nàng gả đến đây, không mang theo người nào, ông nội từng dặn nàng rằng nếu thật sự xảy ra chuyện, hãy nhờ ông chường quầy giúp. Không ngờ lần đầu tiên nhờ cậy lại là vì một người xa lạ.

Dung Tranh chạy đi, nàng bèn nhanh nhẹn cầm máu hết các vết thương, tiện thể dấu đồ của người bị thương, đặc biệt là bộ quần áo đã nhuốm máu.

Thậm chí nàng còn tìm được một viên ngọc bội chỉ hoàng tử mới có, không biết nên khóc hay nên cười nữa.

Dung Tranh chạy về, thấy nàng đang thu dọn, cả người cứng đờ, “Nàng... A Xán, nàng không thể lấy đồ của hắn...”

“Đồ ngọc!” Mộ Dung Xán bắt mắt, “Chàng cũng không thể nói tên hắn ra, còn biết giấu hắn ở thanh lâu, lẽ nào muốn để người khác biết hắn là ai?”

“... Hòa chường quầy không phải người nhà Mộ Dung phủ sao?” Hắn sợ hãi hỏi, “Là người mình...”

“Không phải.” Mộ Dung Xán nghiêm giọng ngắt lời hắn, hít một hơi thật sâu, đè lửa giận xuống, “Mộ Dung phủ không giống Lý gia... Rất không giống! Đợi lát nữa, dù ta nói gì, chàng cũng phải đồng ý...”

Im lặng một lát, Dung Tranh mới yếu ớt đồng ý.

“... Chàng tìm được thứ phiền phức này từ đâu?” Mộ Dung Xán lại hỏi.

Hắn nói quanh co một hồi, “Hắn đưa người đến Uyển thành săn bắn. Ta tình cờ cùng... cùng mấy bằng hữu đi, đi đến đó luyện kiếm...”

“So kiếm à?” Mộ Dung Xán hí mắt lại.

Dung Tranh yên lặng, sau đó lại ngẩng lên, bất mãn, “Ta toàn thắng!”

Đánh thắng một đám công tử bột yếu đuối thì có gì đáng tự hào?!

“Tình cờ gặp, rồi luận bàn một chút.” Dung Tranh nuốt nước bọt, cẩn thận nhìn nét mặt Mộ Dung Xán, “Chỉ, chỉ trò chuyện thôi, Tiểu Vương... hắn rủ ta hôm nay cũng đi. Nhưng ta đến trễ...” Giọng hắn càng lúc càng nhỏ, “Lúc đuổi kịp, toàn bộ, toàn bộ chết rồi... Ta tìm được hắn ở bụi cỏ ven đường, bởi vì hắn còn thở nên ta...”

Quá tệ rồi... Cực kì tệ. Chẳng những tệ, nàng cũng sợ hãi rồi.

Chỉ thiếu một chút, chỉ thiếu một chút thôi... tên thụ ngu ngốc cận bã này cũng biến thành người chết.

“Không được nói với ai hết.” Mộ Dung Xán nghiêng rằng, “Chết cũng không được nói!”

“Ta biết mà ta biết mà!” Dung Tranh gật đầu như điên, “Cho nên... ta chỉ nói với nàng mà... đến Ngân Tâm cũng không biết...”

Sau đó Mộ Dung Xán mới phát hiện, bản thân nàng đang run rẩy, hai tay nắm chặt vào nhau mà vẫn không ngừng được.

Đồ ngọc này suýt thì chết rồi.

Hòa chường quầy đi đến, kinh ngạc. Lúc này Mộ Dung Xán đã ổn định lại, nàng cười khổ, nói Dung Tranh không biết nặng nhẹ, tranh giành tình nhân với người ta, suýt thì gây họa chết người.

Nét mặt Hòa chường quầy không đổi, càng cố gắng chữa trị hơn. Vì danh dự của Mộ Dung phủ, ông không thể không làm vậy. Sau ông vẫn nói ngắn gọn, dù bảo vệ được tính mạng nhưng dưỡng thương ở nơi thế này không tiện, đề nghị chuyển đến nhà mình.

Đương nhiên Mộ Dung Xán không đồng ý. Người thật sự bị oan là Dung Tranh nói, hắn có một tiểu trang ngoài thành, nơi ngày xưa ông nội hắn an dưỡng, đi đến đó là tốt rồi.

Hòa chương quây còn giao xe ngựa của ông cho bọn họ, tránh để xe ngựa của Lý gia đi vào chốn thanh lâu này, đem đến nhiều... họa hơn.

Ông thầm than thở, sao Xán tiểu thư lại gả ột vị công tử bột thế chứ? Tương lai biết làm sao đây...

- Chú thích:

[1] Khu đèn hồng: khu phố làng chơi, gọi là đèn hồng vì thanh lâu thường treo đèn hồng trước cửa để chào mời khách.

15. Chương 15

Cũng là nhờ Hòa chương quây tử tế, làm bừa [1] mà cũng giúp bọn họ ra khỏi thành.

Mộ Dung phủ, danh gia vọng tộc nổi tiếng cả nước, nhiều con cháu thuộc ba bộ sáu viện, thậm chí từng đổ máu, lãnh đạo quân đội. Nhưng đại tướng quân, Mộ Dung lão thái gia, biên giới vừa yên bình, lập tức tháo binh phù [2] trả thánh, tự xin từ quan.

Biết tiến biết lùi, hiểu thời thế, cẩn thận, thế mới thành danh gia vọng tộc đứng đầu.

Cho dù Uyển thành ở xa nhưng nghe thấy tên thì vẫn như nghe thấy tiếng sấm bên tai. Lúc kiểm tra cũng chỉ hơi nhắc nhở lên, mắt cũng không liếc một cái, đã cho ra khỏi thành.

Cho khám xe ngựa của Mộ Dung phủ đã là nể mặt mũi lắm rồi, nếu thật sự kiểm tra thì đúng là không biết thẹn, không có đầu óc.

Ngân Tâm đi tìm hiểu tin tức chui vào xe ngựa, nhỏ giọng nói, “Công tử, thiếu phu nhân... Nghe nói quân phản loạn của Sở Vương thua trận nhưng trốn thoát... Trong thành ngoài thành đều rất căng thẳng...”

Nét mặt Dung Tranh trở nên rất tệ. Mộ Dung Xán hiểu, nắm chặt tay hắn để cổ vũ. Lúc này mới phát hiện tay nàng đã sớm lạnh lẽo.

“... Nàng về nhà đi.” Dung Tranh vuốt ve bàn tay lạnh như băng của nàng.

“Không kịp nữa rồi.” Mộ Dung Xán thản nhiên nói, “Từ lúc chàng nhúng tay vào, Lý gia đã không thể tránh bị liên lụy.”

“Ta là nói...” Giọng Dung Tranh run rẩy, “Nàng trở về Mộ Dung phủ đi.”

Mộ Dung ngược lên nhìn hắn, cười như không cười, “Chàng muốn bỏ ta?”

“Không phải!” Dung Tranh véo tay nàng một cái thật mạnh, “Nàng không hiểu! Ta... ta... không ai dám gây chuyện với Mộ Dung phủ. Nàng sẽ không sao... Nhất định không sao...”

Đồ đàn, đồ ngọc, suốt ngày gây họa.

Nhưng nàng cũng không hiểu vì sao mà lòng nàng vẫn tha thứ. Thích hèn ghét xui, con người thường vậy. Nhưng có một số thứ còn hơn cả thường tình.

Nếu hắn muốn xe ngựa quay về Uyển thành, giao người này cho tri huyện... Có lẽ nàng không thể nói Dung Tranh sai, nhưng nàng tuyệt đối không muốn sống cùng hắn.

Hết cách rồi, mình là một người trọng đạo đức. Mộ Dung Xán tự trào phúng. Coi trọng đạo đức hơn ái tình. Nàng có thể chịu được công tử bột thụ cận bã ngu ngốc, nhưng không thể chịu nổi nhân cách ti tiện, vi phạm lương tri... Hô hấp cùng một không khí với người đó là một loại sỉ nhục.

Đạo lý về đúng sai vốn không thể mập mờ.

“... Hắn không tạo phản.” Dung Tranh lên nhìn khuôn mặt nghiêm túc của nàng, “Ai lại đưa mười gia tướng đi tạo phản? Độ khó quá cao...”

“Uyển thành rất xa kinh thành, ta biết.” Mộ Dung Xán bình thản nói.

“Hơn nữa, hần, hần không thể...” Giọng Dung Tranh càng nhỏ hơn, “Hần có nửa huyết thống hoàng tộc... Không thể nào...”

“Nhưng hần biết đưa binh đi đánh trận.” Mộ Dung Xán nhẹ nhàng mỉm cười, chỉ về hướng kinh thành, “Là vị giỏi dùng đao nhất.”

Sau đó bọn họ không nói gì tiếp, chỉ bảo vệ Sở Vương đang hôn mê bất tỉnh.

Sự việc đã đến mức này, Dung Tranh cũng thật sự lo lắng. Hần xin Mộ Dung Xán ở lại chăm sóc Sở Vương, bản thân thì về nói dối bà nội và bố.

Nếu Mộ Dung Xán đã bôi đen hần thành như vậy, hần cũng vui vẻ đáp lễ. Tóm lại, hần nói đầy ẩn ý, Liễu di nương có thai, thất thiếu phu nhân uất ức sinh bệnh, hần cũng cảm thấy để con vợ lẽ sinh ra trước con của vợ cả là rất khốn nạn, cho nên muốn cùng thất thiếu phu nhân đến thôn trang ở một thời gian, cũng tiện tập trung đọc sách, tiện để sang năm thi khảo.

Không thể không nói rằng tiểu thụ cận bã ngu ngốc cũng có đầu óc, đáng tiếc toàn dùng để nói dối bà nội của hần. Lão phu nhân bị lừa đến không phân biệt được nam bắc, chẳng những đồng ý tự mình chăm sóc Liễu di nương, còn cho hần và thất thiếu phu nhân đi nghỉ mát.

Lão gia vẫn luôn cảm thấy Mộ Dung thiếu phu nhân là người con dâu khiến ông tâm đắc nhất, bèn như thường lệ, phồng mang trợn mép với Dung Tranh, muốn hần nghe nhiều lời khuyên của thất thiếu phu nhân hơn, rồi để người đi.

Thế là Lý thất công tử bình an qua cửa, lừa dối tất cả những người trong nhà. Mãi đến rất lâu sau này, lão gia và lão phu nhân mới biết đầu của cả nhà đã treo lủng lẳng bên thất lưng thẳng nhóc này lâu đến vậy...

- Chú thích:

[1] Làm bừa: nguyên bản là “đánh bậy đánh bạ”, nghĩa là làm việc mà không suy nghĩ trước.

[2] Binh phù: thứ tướng quân dùng để điều binh khiển tướng, chắc giống kiểu lệnh bài ấy.

16. Chương 16

Tiểu thụ rất cận bã ngu ngốc là Lý thất công tử, từ một lý do mà chính hần cũng không hiểu, tin tưởng thất thiếu phu nhân một cách cực kì mù quáng.

Hần chính xác là thuộc kiểu người tốt nhưng ngu ngốc, rất cả tin, có điều nếu lời của người khác xung đột với thất thiếu phu nhân thì thánh dụ của thất thiếu phu nhân là tiêu chuẩn cao hơn hết thảy.

Thẳng thắn mà nói, chính hần cũng thắc mắc. Rốt cuộc là vì sợ nàng mà sùng bái, hay là vì yêu nàng nên sợ nàng... Thậm chí hần cũng không biết, hần coi nàng là “nương tử” hay là “đại tỷ”.

Nhưng mà khi hần gặp phải những chuyện khó giải quyết, hỏi nàng là sẽ xong.

Mọi người xem, chính nàng nói nàng không phải đại phu, không có cách. Không phải vẫn tìm được đại phu giỏi nhất, cứu sống Sở vương đang trọng thương gần chết hay sao? Đại sự có thể rơi đầu, nàng cũng không màng hần, trái lại còn ủng hộ.

Nàng còn không chịu quay về Mộ Dung phủ nữa...

Có đúng không, có đúng không... Nàng không phải chỉ là thất thiếu phu nhân, mà còn là A Xán đặc biệt của ta đúng không?

Suy nghĩ này làm hần đỏ mặt, tim đập thành thịch, không dám nghĩ tiếp.

“Đang nghĩ gì vậy?” Mộ Dung Xán khinh thường mắng một tiếng, “Đi uống chút nước nóng đi. Sau đó ngoan ngoãn đọc sách... Có lẽ dạo này cha sẽ kiểm tra chàng.”

“A?” Dung Tranh nhảy dựng lên, “Sao cha lại muốn kiểm tra ta? Sao nàng biết?”

“Không phải chàng nói muốn tĩnh tâm đọc sách thi tú tài sao?” Mộ Dung Xán thêm chút than vào lò nấu thuốc, “Chàng muốn sống ở thôn trang này, tính mạng của Sở... Sở công tử sẽ như thế nào, đều dựa vào thành tích của chàng.” Nàng chớp chớp đôi mi thanh tú, “Thất công tử, chàng có thể làm đến nơi đến chốn không?”

“... Đương nhiên!” Hắc ưỡn ngực ra, “Đừng coi thường ta!”

“Ta chưa từng coi thường chàng.” Cơ thể Mộ Dung Xán hồn sĩ quan huấn luyện trả lời, “Dù ta làm chàng khổ sở như vậy, chàng vẫn kiên trì được. Ta biết chàng có khả năng... Ta còn đợi chàng khoác áo phượng [1] lên người ta đó.”

... Nàng nói thật sao? Dung Tranh kinh ngạc nhìn nàng, mắt dần đỏ lên.

Thật ra hắc từng thi tú tài, lại rớt. Năm đó hắc mười ba tuổi. Đại khái là mong chờ càng nhiều, thất vọng càng lớn. Qua lần đả kích đó, mọi người đều thất vọng vì hắc, dần dần rơi vào tuyệt vọng.

Người khiến hắc kính trọng và ngưỡng mộ là nương tử lại tin tưởng hắc.

“Nhờ thi không đậu thì sao?” Hắc nói nhỏ.

“Chàng mới 17 tuổi!” Mộ Dung Xán mỉm cười, đứng dậy, “Hơn nữa thi cử cũng không phải công bằng, bốn phần là dựa vào dòng dõi. Trước kia chàng thất bại, đại khái là dòng dõi bị thua kém. Bây giờ... dòng dõi nhất định không phải vấn đề, cho nên chàng phải cố gắng, học được là không thành vấn đề rồi.”

Nương tử nói không thành vấn đề thì nhất định là không thành vấn đề.

Hắc dâng trào nhiệt huyết, hôn lên má Mộ Dung Xán nhẹ như chuồn chuồn rồi lập tức xoay người, chạy trốn chết.

Vỗ vỗ má của mình, Mộ Dung Xán ngẩn người một lát. Nàng hắng giọng một cái, vỗ vỗ má bản thân, vội tập trung vào nghiệp lớn hiện tại là làm y tá.

Sau ba ngày, Sở vương mới tỉnh lại.

Vận may của hắc không tệ, hai đùi bị thương nặng như vậy mà không làm vỡ xương. Tay phải bị sai khớp, cũng nhanh chóng khôi phục. Chẳng qua là vết thương ở tay trái khá phiền phức, nếu không nghỉ ngơi tĩnh dưỡng mấy tháng thì sẽ không thể khôi phục hoàn toàn.

Dung Tranh là người tốt đến ngu xuẩn, nhưng hắc thật sự không thiên phú làm y tá. Để tránh cho hắc mưu sát người bệnh, Mộ Dung Xán hoàn toàn chịu trách nhiệm chăm sóc, tất cả chuyện trong ngoài đều giao cho Dung Tranh. Hắc vừa phải đọc sách vừa phải đưa đón Hòa chương quỳ, quản lý trong ngoài.

Không thể không nói, “tin cậy” là một loại năng lực rất mạnh. Chỉ bởi vì Mộ Dung Xán tin Dung Tranh, nên dù Dung Tranh hơi ngốc nhưng lại thật sự không khiến họ đối ăn đối mặc, thậm chí còn quản được cả chuyện ở cửa hàng, thậm chí còn đọc sách đến khuya.

Bởi vì sự tồn tại của Sở vương thật sự là một loại cấm kỵ, đến giờ trong thôn trang cũng chỉ có những nô bộc và người được tin cậy là Hòa chương quỳ. Nhưng vì lo xa, Sở vương do chính tay Mộ Dung Xán chăm sóc.

Người con trai có làn da màu đồng, dung nhan tựa như bức tượng đá đó có sức khôi phục kinh người. Vị hoàng tử chỉ lớn hơn Dung Tranh độ năm, sáu tuổi này bị ném vào quân doanh từ để tôi luyện khi còn rất nhỏ. Tước vị của hắc không phải vì địa vị, mà là vì hắc có thể dùng một đao một thương, khiến xương cốt, máu me của kẻ địch chất thành từng đống.

Ánh mắt của hắc rất lạnh, như thể được đúc ra từ vàng, bên trong không có chút tình cảm nào. Rất ít nói, yên lặng nhận sự chăm sóc của Mộ Dung Xán, gần như không chút biểu lộ.

Mộ Dung Xán cũng hoang mang.

Cho dù đã sống hai kiếp người, thậm chí từng học trường quân đội, nhưng nàng vẫn sinh ra trong thời bình, chưa từng thấy người lính phải trải qua khói lửa máu đạn.

Cuối cùng cũng được lĩnh giáo rồi.

Nhưng Sở vương và Dung Tranh căn bản là trời nam đất bắc, bắc 800 cái gậy tre cũng không đến... Sao có thể nói chuyện với nhau thân thiết đến vậy?

Từ sau khi Dung Tranh đến dò xét Sở vương, đồng tử như làm bằng vàng đã ảm áp hơn rất nhiều, gần như là tình bằng hữu mất rồi. Là một vị công tử bột tuấn mỹ đến yêu nghiệt, có lúc hấn chín chắn, có lúc lại ngây thơ. Hấn lải nhải, ân cần hỏi han, vừa tự hỏi tự trả lời tự chọc cười, thỉnh thoảng lại kể mấy chuyện vui và thơ ca.

Nhưng cũng cẩn thận săn sóc, tuyệt không hỏi vì sao người kia bị truy nã, chỉ đảm bảo rằng lúc này người đó rất an toàn, an tâm dưỡng thương là được.

Chờ lúc chưởng quỹ của cửa hàng đến đưa sổ, hấn mới nhanh chóng chạy trốn. Mộ Dung Xán thề rằng, dù biên độ rất nhỏ, Sở vương đại nhân thật sự đã mỉm cười.

“... Nàng có một tướng công rất tốt.” Sở vương khàn khàn nói. Đó lại là câu dài nhất hấn nói trong đoạn thời gian này.

Mộ Dung Xán bê chén thuốc lên, im lặng một lát rồi nói hàm hồ, “Ở phương diện nào đó mà nói thì thật sự không tệ...” Nàng chậm rãi múc một thìa thuốc, nhìn nét mặt dần cứng lại của Sở vương, mỉm cười, “Khiến người khác rất hâm mộ, phải không?”

Sở vương nhìn nàng rất ác liệt, không ngờ tiểu nương tử trông yêu kiều yếu đuối này lại vẫn thản nhiên, không hề sợ hãi.

Giằng co một lát, hấn mở miệng, uống thìa thuốc cực kì đắng kia.

“Đúng.” Hấn nói.

- Chú thích:

[1] Áo phượng: ý là mong thất công tử đỗ đạt.

17. Chương 17

Sở vương ngồi trên hành lang sườn nắng, đã quen với nỗi đau và sự ngứa ngáy ở cánh tay trái.

Ánh mắt của hấn bắt giắc đuổi theo Mộ Dung Xán. Nàng đang phơi chăn trong sân của tiểu viện. Tiểu viện này, ngoài đôi vợ chồng kia và đại phu thì rất hiếm khi có người khác bước vào. Có nhiều chuyện đều do tiểu nương tử yêu kiều yếu đuối kia tự xử lý, có lúc Dung Tranh sẽ đến giúp một tay... Có điều rất khó phân biệt đó là giúp đỡ hay là gây tai nạn.

Nhưng mà tiểu nương tử yêu kiều yếu đuối này lại thường khiến hấn phải ngạc nhiên. Rõ ràng là thiên kim được cưng chiều của Mộ Dung gia, lại làm được những chuyện thô tục... Tay chân lanh lẹ, chuyện gì cũng làm được. Từ quét dọn, phục vụ người khác, thậm chí còn nấu được thức ăn ngon.

Khí chất và thân hình thì nhu nhược như vậy... Hành động lại thoải mái, thanh thoát.

Trước khi hấn ý thức được, hai người đã cách nhau một bức màn, lại vẫn bắt giắc đuổi theo bóng dáng và dung nhan mờ ảo của nàng.

Tựa như... tiếng sáo quê ở quê hương của mẹ. Vừa hào tráng vừa dịu dàng, khiến người khác không nhận được mà phải nằm xuống nghe.

Đuổi theo từ xa, dùng ánh mắt để đuổi.

Trong bức tranh tươi đẹp vẽ nàng phơi chăn ở tiểu viện, một chấm xanh đi xuyên qua hồ nước là Dung Tranh lại cực kì bắt mắt. Hấn đang cười, cười đến mức làm cho người khác phải hâm mộ, đó là một nụ cười không lo nghĩ. Đứng đối diện với Mộ Dung Xán, liên tục vẫy tay, nói gì đó, trông cực kì vui vẻ.

Mộ Dung Xán cũng cười, đột nhiên thề lời với Dung Tranh, sau đó lắc đầu.

Dung Tranh giật lấy tay áo nàng cầu khẩn, cuối cùng ôm lấy nàng, cúi xuống hôn nàng.

Gió thổi làm chiếc chăn tơ lụa bay lên phấp phồng, bóng dáng bọn họ cũng lúc ẩn lúc hiện.

Rất đẹp. Đẹp đến mức khiến lòng người khác phải đau đớn... Cực kì đau đớn. Khiến người khác phải hâm mộ, cực kì hâm mộ... Vừa hâm mộ lại vừa đau đớn.

Hắn lặng lẽ đứng dậy, đi về phòng, nằm xuống, nhắm mắt lại.

“Nào!” Mộ Dung Xán nắm chặt cánh tay không an phận của Dung Tranh, “Được voi đòi tiên!”

Dung Tranh bất mãn dừng tay, sau đó lưu luyến tựa vào bộ ngực mềm mại của nàng, “Cha khen ta đó! Nàng cũng phải thưởng ta chứ...”

“Khen là khen chàng, vì sao ta phải thưởng?” Mộ Dung Xán trợn mắt lên nhìn hắn, nhưng cũng tò mò, “Cha khen gì chàng?”

Dung Tranh ưỡn ngực, nói với vẻ rất thông thái, “Ta vượt qua lần kiểm tra rồi, cha không thể bắt được lỗi gì. Ông ấy nói ta là trẻ con dễ bảo [1] đó!”

... Đó cũng được xem là khen ư? Thừa ngài, tiêu chuẩn của ngài còn có thể thấp hơn được không...?

“Lại nói, ta dốc hết sức lực như thế còn không phải vì áo phượng của nàng sao?” Tay của hắn lại không an phận, “Nàng nói đi, có đáng thưởng không nào...”

Mộ Dung Xán đẩy hắn ra, giơ ngón giữa lên.

Dung Tranh không hiểu ý nghĩa của động tác này, nhưng Mộ Dung Xán chỉ nói mơ hồ rằng cái này không có ý tốt. Nước miếng của hắn bắn vào má Mộ Dung Xán, tức giận ông ọ ọ y hệt một đứa trẻ.

“Bỏ ra!” Mộ Dung Xán vừa buồn cười vừa bực mình, “Đã sắp làm cha đến nơi rồi còn trẻ con thế này...”

Vừa chạm đến chủ đề này, cả hai đều thoáng cứng người.

“Chàng có...” Mộ Dung Xán mới hỏi được một nửa, đã bị Dung Tranh hung dữ ngắt lời, “Không có”.

Mộ Dung Xán muốn né ra, tay chân Dung Tranh lại quấn đến, tùy tiện ngồi bệt xuống đất, chết cũng không buông.

“Làm gì thế? Bỏ ra!” Mộ Dung Xán quát khế.

“Không muốn không muốn không muốn không muốn!” Hắn liều chết, vùi đầu vào xương quai của Mộ Dung Xán, “Nói gì cũng không!”

Không có ai khác, chỉ có hắn và A Xán... Hóa ra lại tốt đẹp như vậy. Vốn hắn rất lo lắng, luôn sợ bị người khác phát hiện, khiến cả nhà bị họa diệt vong. Nhưng mà ở cùng một chỗ với A Xán... Khi ở cùng một chỗ với chỉ mình A Xán, hắn lại chẳng cảm thấy gì hết.

Sau khi A Xán cười với hắn, cả thế giới đều sáng bừng lên. Hắn thấy hắn có thể làm được mọi thứ, không còn gì đáng sợ nữa.

Bởi vì một đại tỷ thông minh dũng mãnh như vậy lại mỉm cười dịu dàng với hắn.

Như vậy, thật sự có thể bỏ được sao? Trong lòng Mộ Dung Xán có một cảm giác ngỡ ngàng cực kì bi thương.

Thế này có tính là tình yêu cô trò không? Hay là cái loại âm thầm tuyệt vọng kia? Cố gắng tránh, cuối cùng vẫn không tránh được.

Phải làm sao đây?

“Chàng đừng sờ lung tung... Bỏ ra!” Nàng thật sự tức giận, “Từng đụng vào người khác thì giờ đừng đụng vào ta! Bẩn quá!” Cuối cùng nàng vẫn không nhịn được.

“Ta không có!” Dung Tranh đau khổ nói, “Nàng cũng không biết ta khổ sở thế nào... Nàng chỉ để ta hôn, cũng không chịu...”

“Thế đứa con trong bụng Liễu di nương thì tính sao?!” Mộ Dung Xán tức giận.

Dung Tranh vốn muốn bao biện, bỗng nhận ra má Mộ Dung Xán ươn ướt. Hắn khẽ lùi lại, kinh ngạc nhìn A Xán vốn luôn dửng dưng mà giờ mặt đầm nước mắt.

Hắn rất muốn nói, ta không có lỗi. Nhưng nhìn khuôn mặt đầm nước mắt của nàng lại không thể nói nên lời.

Rất khó chịu rất khó chịu, thế nhưng cũng vui vẻ, vui đến sắp phát điên rồi. Đó là A Xán của ta, của ta.

“Ta sai rồi.” Hắn cẩn thận nói, lấy khăn lụa ra lau nước mắt hộ nàng, “Sau này ta không dám nữa... Được không? Nàng tin ta một lần đi... Được không?”

“Ta không muốn!” Mộ Dung Xán hung dữ giật chiếc khăn.

“Đừng thế mà... Nếu ta tái phạm, nàng đánh ta là được... Nàng đánh sao thì đánh, ta không phản kháng, có được không?”

“Ta đây không muốn!” Mộ Dung Xán càng hung dữ hơn.

“A Xán, được rồi... Đừng nói không muốn...”

“Ta muốn bỏ chàng!”

“Ta sẽ đốt thư bỏ chồng.”

“Chàng dám!?”

“... Mặc dù ta rất sợ nhưng vẫn sẽ đốt. A Xán...”

Tiểu thụ ngu ngốc căn bã thất công tử học được một điều. Sau khi A Xán khóc, nhất định phải thừa thắng tiến lên. Bất khả chiến bại, bách chiến bách thắng.

Có điều sân nhà vẫn hơi lạnh, may mà phơi chăn, nếu không thì đúng là dập đầu đến sợ.

- Chú thích:

[1] Trẻ con dễ bảo: ý khen tương lai có tiền đồ, có năng lực.

18. Chương 18

Sở vương bị thương đến mức xương tay lòi ra khỏi da mà chỉ tốn một tháng đã có thể bỏ thanh nẹp.

Hóa ra tin đồn hắn có nửa huyết thống của người man di là tin vịt à? Mẹ hắn phải là người ngoài hành tinh hoặc dị nhân gì đó thì có... Hoàng đế của triều Đại Yến này nắm trong tay một phạm vi thật lớn, rõ ràng gia nhập cảnh giới khoa học viễn tưởng luôn rồi... Mộ Dung Xán im lặng nghĩ.

Lão gia rất hài lòng với kết quả kiểm tra, thường sai người gọi thất công tử về để đi thăm hỏi. Chế độ khoa cử của triều Đại Yến còn chưa hoàn chỉnh, Mộ Dung Xán bí mật gọi đó là bàn đạp của Yến.

Chia thành hai bộ phận là “đề cử” và “thi cử”. Đề cử chủ yếu dành cho con nhà quan lại, hoặc là danh gia vọng tộc, bộ phận này thường chiếm bốn phần. Thi cử thì như đi thi, có rất nhiều khoa, nhưng chỉ người có tài có thể làm quan, những người khác chỉ có thể thi lại.

Phần lớn người đọc sách đều hướng về những nấc thang như “tú tài”, “cử nhân”, “tiến sĩ”. Bởi vì đi trên con đường như vậy mới có khả năng làm quan.

Chế độ như vậy đương nhiên có rất nhiều lỗ hổng, thường phải liên tục chạy quan hệ, đi cửa sau. Dù Dung Tranh đã đạt được mức Mộ Dung gia chủ yêu cầu, lão gia vẫn lo lắng, dẫn hắn đến nhiều chỗ để học cách làm quan, cực kì thận trọng với chuyện lạ.

Dung Tranh vốn không muốn đi. Nhưng mà, một, hắn thật sự sợ lão gia, hai, cha hắn nói nếu như hắn ngoan ngoãn đi thì ông sẽ không làm gì, mặc cho hắn tiếp tục ở lại thôn trang.

Thất công tử Dung Tranh đành bất mãn bước ra khỏi cửa. Cộng thêm chuyện nhà và chuyện làm ăn, hắn bận đến không thể dứt ra nổi.

Thất thiếu phu nhân Mộ Dung Xán lại hơi buồn bực.

Sở vương đã bỏ thanh nẹp ở cánh tay trái, đi đường còn hơi bất lợi nhưng đại khái là miệng vết thương đã thu hẹp lại rồi. Thân làm một y tá không chuyên nghiệp, về lý thuyết thì giờ nàng phải khá nhàn rỗi, nhưng trên thực tế thì không hẳn vậy.

Trước kia tiểu thụ ngu ngốc cận bã là cái đuôi nhỏ đi sau nàng, bây giờ đổi thành núi băng Sở vương với nét mặt không thay đổi, đái ngô còn không tốt như trước.

Ngoại trừ lúc vào nhà vệ sinh và tắm rửa ra, Sở vương im lặng đi sau nàng, đến nhà bếp cũng không phải ngoại lệ.

Chuyện khiến nàng luôn căng thẳng là thủ tiêu không xảy ra, nhưng Sở vương cứ nhìn chăm chăm như vậy, khiến nàng nổi cả da gà.

Có điều hẳn thật sự quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức sự có mặt của hẳn cũng trở nên mờ nhạt. Chẳng qua là, lúc Mộ Dung xán nấu ăn, hẳn sẽ nhìn chăm chăm, dù là thất thiếu phu nhân luôn mạnh mẽ về mặt tinh thần cũng phải cảm thấy áp lực.

“... Muốn học nấu ăn sao?” Nàng đành tìm chủ đề nói chuyện cho đỡ áp lực.

Chuyện khiến nàng không thể tưởng tượng nổi lại là Sở vương mặt lạnh gặt đầu.

Thế sao không nói sớm, cứ âm dương quái khí kiểm sát ý tung hoành để làm gì? Thất thiếu phu nhân thậm chí thở phào nhẹ nhõm, trong lòng lên gào thét.

Dù sao nhàn rỗi cũng là nhà rỗi. Nàng vốn thích nấu nướng, chẳng qua là vị trí tiểu thư danh giá và thiếu phu nhân không thích hợp đứng trong nhà bếp đầy mùi dầu mỡ. Vất vả lắm mới có khoảng thời gian tự do tự tại như vậy, đương nhiên nàng phải vui vẻ chơi với củi gạo dầu muối tương dấm trà [1].

Nếu Sở vương cao quý muốn học chút tài mọn này, có lao động miễn phí mà không dùng thì đúng là ngu ngốc.

Thế là thất công tử vất vả lắm mới có cơ hội về nhà liền nhìn thấy một cảnh tượng kì quái như vậy: A Xán nhà hẳn đứng mãnh và Sở vương còn đứng mãnh hơn, ngồi xổm trong bếp, mỗi người chặt một bắp cải.

“Sở... Sở công tử.” Hẳn nở nụ cười sáng lạn như hoa mùa xuân, nét mặt vui vẻ, “Ồi... A Xán nhà ta thật là, sao có thể để ngài làm việc này...”

Băng giá của núi băng mặt lạnh Sở vương đã tan ra khá nhiều, khóe miệng hơi mỉm cười, ánh mắt dịu dàng, “A Tranh.” Hẳn nhìn xuống chiếc bắp cải dưới tay, “Tập tay.”

“Cũng đúng...” Dung Tranh bình tĩnh ngộ, “Thế thì nhanh quá! Đừng quá mệt mỏi...”

Lần này nụ cười của Sở vương càng rạng rỡ hơn, cảnh tượng nghiêm túc bắt đầu tươi đẹp lên.

Mộ Dung Xán đang cầm rau cải trộn mắt, nhìn Dung Tranh đẹp như hoa cùng Sở vương kiên cường mãnh liệt...

Tiểu thụ ngu ngốc yêu nghiệt cận bã VS cường công núi băng mặt lạnh.

Một đôi gay quá hài hòa và quý dị của triều Đại Yến...

Đợi khi nàng bị Dung Tranh lôi ra khỏi cửa, bao nhiêu vọng tưởng của nàng mới bị dập tắt. Bởi vì tên tiểu thụ ngu ngốc cận bã này đang nhéo eo của nàng, mười hai vạn phần trăm không có quy củ.

“Làm gì đó!” Mộ Dung Xán véo tay hẳn một cái, “Chắc... Chàng sẽ không phải loại gì cũng được chứ?”

“Gì cũng được là sao?” Dung Tranh khó hiểu, “Nương tử, mấy ngày rồi ta không được gặp nàng... Nhớ ta không?”

“Làm gì đến mấy ngày?” Mộ Dung Xán nghiêm túc khinh bỉ, “Mới một ngày một đêm thôi... Chàng chạy về làm gì? Không phải là đi ba đến năm ngày sao?”

“Nhà của Đồ đại nhân ở gần đây... Ta thừa dịp bọn họ chơi đùa, chạy đến đây.” Hấn ôm eo Mộ Dung Xán, cuốn lấy, “Tỷ nữa lại phải về rồi. Đáng ghét thật, người ta...”

“Im miệng!” Từ “người ta” kia làm da gà nàng nổi lên hết sạch rồi. Nàng hoài nghi nhìn, “Chàng nói thật đi... Có phải chàng... có phải... cũng thích đàn ông không?”

Dung Tranh sững sốt một lát mới hiểu được. Mặt hấn đỏ lên vì giận dữ, “Gia là nam tử hán! Gia chỉ thích đàn bà, đặc biệt, đặc biệt...” Mặt hấn đỏ ửng, xấu hổ không dám nói ra, đành kéo nàng ra ngoài cửa che, chặn miệng người đàn bà này lại.

Ánh mắt Sở vương vẫn đuổi theo bọn họ. Từ Dung Tranh đến Mộ Dung Xán. Cho đến khi họ ra ngoài, vẫn có thể nhìn thấy bóng dáng hai người ấy.

Mềm mại đến thế, ngọt ngào, tình cảm đến thế. Lạ lẫm đến vậy, khiến hấn cảm thấy kì quái, cực kì hâm mộ, còn có một chút sợ sệt và mất mát.

Bất an cắt rau cải, cho đến khi cắt vào cả tay, máu chảy xuống. Hấn hờ hững nhìn, biết không nguy hiểm đến tính mạng nên tiếp tục cắt xuống, máu tươi chảy ra, nhuộm đỏ cả bắp cải trắng.

Đau ư? đương nhiên. Nhưng hấn đã sớm học được cách sống chung với đau khổ.

Mộ Dung Xán rất đẹp. Dung Tranh cũng... rất đẹp. Nhưng đó không phải nguyên nhân chính khiến hấn không thể dời mắt.

Hấn có rất nhiều đàn bà, người nào cũng đẹp. Có nhiều người là do hoàng đế ban thưởng, có nhiều người là hoàng huynh hoàng tỷ tặng, cũng không cho phép hấn từ chối. Hấn cũng từng lên giường với họ, nhưng sau đó chỉ cảm thấy mệt mỏi... Lòng rất mệt mỏi.

Những người đàn bà này, chẳng có ai thuộc về hấn. Bọn họ đều có chủ nhân riêng, cứ đến thời gian là lại báo cáo chuyện của hấn với chủ nhân.

Hấn biết hết.

Nhưng hấn không muốn làm chủ nhân của họ tức giận, nên mới vờ như không biết.

Hấn đã học được từ rất sớm, không nói chuyện, không nhìn, không nghe. Cho nên một vị hoàng tử có nửa huyết thống man di như hấn mới có thể sống sót bình an.

Hấn thích đôi mắt thẳng thắn và càn quấy của Dung Tranh, cũng thích con người trông hơi buồn chán lại rất thông thái của Mộ Dung Xán.

Đặc biệt là Mộ Dung Xán.

Nàng rất khác, rất dịu dàng.

“A Tranh đang vội, không kịp chào tạm biệt.” Mộ Dung Xán lúng túng bước vào, búi tóc hơi rối, môi hơi sưng, “Hấn muốn tạ lỗi với Sở công tử thay hấn...” Giọng nàng càng lúc càng nhỏ, kinh ngạc nhìn tay hấn.

Sở vương hơi cúi đầu, khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, chăm chú thái rau.

“Đủ rồi.” Mộ Dung Xán đi tới, cướp con dao nhỏ trong tay hấn đi. Sở vương phản kháng một chút mới bỏ tay ra.

“... Ngài không đau sao?” Nàng lớn tiếng hỏi, kiểm tra ngón tay suýt bị hấn cắt một miếng thịt.

“Bình thường.” Hấn hờ hững trả lời.

“Đừng cử động!” Mộ Dung Xán khó tin nhìn hấn một cái, rồi chạy đi lấy thuốc và nước nóng. Sau khi tẩy sạch vết máu, dùng rượu mạnh tiêu độc, liền xoa thuốc, băng bó lại.

“Ngài không biết nói ư?!” Mộ Dung Xán quát hấn.

Sở vương ngẩng lên nhìn nàng, vẻ mặt bình tĩnh, “Ai nghe?” Hấn lại cúi xuống, nhìn ngón tay đã được băng bó nghiêm chỉnh, “Chưa từng có ai nghe.”

Mộ Dung Xán không nói gì, Sở vương hơi hồi hận. Có lẽ hắn rất hâm mộ, rất hâm mộ. Nhưng hắn thà không có, chứ không muốn phá hoại thứ gì.

Xúc động một lần, đầu hắn xuất hiện suy nghĩ “đi khỏi đây”.

Nhưng khi hắn ngẩng đầu lên, Mộ Dung Xán vẫn cúi đầu, lén lấy tay áo lau nước mắt.

Hắn bị sốc.

“Ngài ngồi nguyên đó.” Mộ Dung Xán lấy một chiếc ghế lại, “Nhìn ta làm là được, ta giảng bài cho ngài.”

Ánh mắt Sở vương thất thần một lát, nói, “Được.”

- Chú thích:

[1] Cùi gạo dầu muối tương dấm trà: những thứ bình dị trong cuộc sống.

19. Chương 19

Mộ Dung Xán ngăn người nhìn công báo.

Công báo thật ra chính là giấy thông báo người trúng tuyển làm quan, nội dung tựa hồ rất buồn tẻ, nhưng bên trong sự buồn tẻ khiến người khác phải cảm ghét đó lại che giấu rất nhiều sự thật.

Hoàng đế hiện tại của triều Đại Yến là Phong Đế, hoàng hậu thì xuất thân từ Mộ Dung phủ. Nếu luận đến quan hệ, Mộ Dung Xán còn có thể gọi nàng ta một tiếng cô họ.

Vị hoàng hậu lẳng lơ đẹp đẽ này hiện 36 tuổi, phù trợ vị Phong Đế ốm yếu lắm bệnh đã buông rèm [1] mười lăm năm kia, người ta gọi là song thánh. Nàng chỉ có một công chúa, không có hoàng tử.

Mà Phong Đế đã sắc lập ba thái tử, hai người đầu đều chết sớm. Thái tử hiện tại vừa ba mươi, vì mẫu phi vốn là cung nhân bình dân, thật sự có thấp kém, cho dù là hoàng trưởng tử, vẫn là sau khi hai em trai chết trẻ mới đến phiên hắn.

Nghe có vẻ rất quen phải không? Nhưng bởi vì triều Đại Yến không có ai biết “Võ Tắc Thiên”... Nhưng Mộ Dung Xán thì biết. Cho dù là một không gian khác, lại vẫn có diễn biến tương tự.

Phong Đế bị bệnh nhẹ, để Mộ Dung Hậu [2] cùng thái tử giám sát đất nước.

Chỉ sợ không phải bệnh nhẹ...? Phong Đế bệnh tật cả đời, có điều luôn chăm chỉ làm việc. Nhất định là bệnh cực kì nghiêm trọng. Nhưng thái tử cũng đã sắc lập rồi, để thái tử quản đất nước là được, lại còn cho Mộ Dung Hậu cùng giám sát.

Lại nghĩ đến đội quân “mưu phản” của Sở Vương, mà những binh mã của Sở Vương giờ đều quy về tay thái tử.

Mấy chữ bình thản, sau này nhất định sẽ rất khó khăn.

Thế những Sở Vương xem công báo xong lại thản nhiên nói, “Phụ hoàng sắp không xong rồi. Có điều thái tử thật sự quá nóng vội.” Hắn ngừng lại, “Nếu nói ra thì cái ghế đó, để mẫu hậu ngồi là được rồi. Người chết sẽ ít hơn.”

Mộ Dung Xán yên lặng một lúc, “Sở công tử, ngài là con dao của ai?”

Sở Vương ngẩng lên, nhìn chăm chăm vào nàng một lúc, lạnh lùng nói, “Ai ngồi lên chiếc ghế đó thì ta là dao của người ấy. Phụ hoàng từng nói...” Hắn nở một nụ cười lạnh như băng, “Ta là kiếm của thiên tử.”

“Đó sẽ là ý nghĩa sinh tồn của ngài rồi.” Mộ Dung Xán khẽ thở dài.

Sở Vương cười càng sâu, càng lạnh hơn. Lạnh đến mức kiêu ngạo, đến cảm khái.

“Đúng.” Hắn nói, “Nhưng thái tử không cần chiếc kiếm thiên tử này, ta đây cũng không cần hắn.” Giọng nói vừa cáu kỉnh lại vừa lạnh lùng.

Mộ Dung Xán im lặng.

Trung thu đã đến, Mộ Dung Xán và Dung Tranh ở thôn trang suốt hai tháng, cuối cùng cũng hết thời gian rồi. Nhưng bọn họ còn chưa lên tiếng thì Sở Vương đã tới chào tạm biệt Mộ Dung Xán.

Nàng tiễn hần ra cửa sau, dọc đường hai người đều im lặng.

“A Tranh... là người tốt.” Sở Vương hiền hòa nói, “Nhưng hần không hợp với nàng.”

Bất ngờ là Sở Vương lại kiêu ngạo nhìn nàng, “Có điều ta thích hợp.”

Mộ Dung Xán trợn mắt, khẽ mở miệng, “Ta, ta tưởng...” Nàng lấp bắp, “Ta tưởng... Ngài thích, thích... Dung Tranh.”

Trong mắt Sở Vương xuất hiện một nét yêu chiều rất hiếm gặp, “Hần không thể sinh con dạy cái cho ta.”

... Đây, lý do này của ngài cũng thực tế quá rồi đó?!

Nhìn nàng kinh ngạc, ánh mắt Sở Vương càng dịu dàng hơn. Hần nghĩ rất lâu, rất lâu rất lâu. Người đời đều cho rằng hần là một kẻ ngu ngốc cuồng chinh chiến. Nhưng mà một người ngu thì sao có thể bình an sống trong cung đình?

Lý Dung Tranh rất tốt, có một trái tim cực kì mềm yếu, có thể sống bừa bãi vui vẻ. Nhưng tính cách hần quá yếu đuối, rất dễ lung lạc. Hần biết rõ Mộ Dung Xán cần gì...

Một người đàn bà quyết đoán như vậy, hoặc là tất cả, hoặc là không có gì... Hần biết.

Bởi hần chính là một người như thế.

Hần biết lần đi này cực kì nguy hiểm, nhưng hần có thể làm được. Mộ Dung Hậu đánh giá cao kiếm thiên tử là hần, hần tuyệt đối là một phần đầu của tòng long chi công [3].

“Mộ Dung Xán.” Hần gọi, “Ta là Mộ Dung Kinh. Phụ hoàng mong đợi ta... trở thành cột chống trời của triều Đại Yên.”

Mộ Dung Xán đã bình tĩnh lại, “Mộ Dung Kinh, mong ngài đi đường bình an, ta không thể tiễn xa.”

Bị từ chối. Hần khẽ kinh ngạc nhìn Mộ Dung Xán, người thấp hơn hần khá nhiều.

“Chúng ta là bạn tốt, suốt đời là vậy.” Mộ Dung Xán cẩn thận tìm từ, “Nhưng người thích hợp nhất còn cần thời gian thích hợp nhất, địa điểm thích hợp nhất. Chỉ có người thích hợp nhất thì không có tác dụng gì hết.”

“Ta không hiểu.” Hần thất vọng nói.

Mộ Dung Xán hít một hơi thật sâu, “Ta tôn trọng hôn nhân. Trên đời này có rất nhiều người đàn ông tốt đẹp thích hợp với ta, ta không thể gả cho toàn bộ. A Tranh có lẽ có rất nhiều khuyết điểm, nhưng ta đã gả cho hần, phải chịu trách nhiệm.”

Nàng yên lặng một lát, “Nếu ta là một người đàn bà đứng núi này trông núi nọ, ngài vẫn sẽ đánh giá cao Mộ Dung Xán sao?”

Hần trợn mắt lên, nhìn Mộ Dung Xán thật kĩ. Rồi hần vươn tay ra, nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt nàng, nhẹ nhàng như đang nâng niu một viên ngọc.

Chỉ trong một tích tắc, hần lại thu tay về. Lạnh lùng và kiêu ngạo một cách thần nhiên, ánh mắt lại rất hiền hòa, sương băng tan rã. “... Ta là một người đàn ông lấy oán trả ơn. Nàng có xem thường ta không?”

“Ngài nói đến A Tranh ư?” Mộ Dung Xán cúi xuống. Nghĩ cũng đúng, cứu người thật sự không phải việc tốt, thiếu chút nữa thì cứu được một người rồi bồi thường vợ. Nàng nghĩ một lát, “Yếu đuối như hần, ngài có cần làm vậy sao? A Kinh à, ta không phải người con gái yếu đuối cần được ngài cứu giúp.”

Hần mỉm cười.

Dắt ngựa ra, hần giơ kiếm lên, sau đó quất ngựa, chạy như tên bắn.

Mộ Dung Xán hạ vai, thở hắt ra, tựa hần vào tường, không nhúc nhích. Cái này còn mệt hơn cả việc gánh nước suốt sáng... Kích thích quá lớn về mặt tinh thần.

Không chừng tương lai sẽ hối hận nhỉ? Nàng nghĩ.

Nhưng hết cách rồi. Nàng có cảnh mực đạo đức rất nghiêm tắc, không thể vi phạm. Từ kiếp trước tới kiếp này, nàng vẫn luôn hận chuyện ngoại tình. Đối với nàng mà nói, hôn nhân rất thiêng liêng, cực kì thiêng liêng. Thiêng liêng đến mức không thể xâm phạm.

Nàng có thể chấp nhận chuyện li hôn vì không hợp tính nhau, chỉ cần chưa có con. Đã có con rồi thì phải cân nhắc và ưu tiên đến sự ảnh hưởng với con cái, sau đó mới nghĩ tới chuyện li hôn.

Tuyệt đối không thể vì thứ ái tình ngu xuẩn mà phá hoại một gia đình thiêng liêng. Ví dụ như ông bố ngu xuẩn của nàng ở kiếp trước.

Nàng nghiêng rằng, nắm chặt tay, hôn bay tận nơi đâu.

Cho nên nàng không thấy Dung Tranh đang ngăn người nấp trong bụi cây, cũng không biết hắn đã nghe thấy toàn bộ.

- Chú thích:

[1] Buông rèm: buông rèm nhiếp chính.

[2] Mộ Dung Hậu: hoàng hậu họ Mộ Dung.

[3] Tông long chi công: đại ý là việc lên ngôi.

20. Chương 20

Đạo này Dung Tranh bị điên.

Đã quay về Lý gia rồi mà hắn vẫn đi thẳng vào phòng đọc sách, không thèm nhìn những nàng oanh oanh yến yến kia một cái. Mộ Dung Xán sắp bị hắn làm cho sợ chết khiếp rồi... Nhìn con người đó cố gắng hết sức, chỉ thiếu chưa cầm dao đâm vào cổ [1] thôi.

Ngân Tâm đã trở thành một thủ vệ trung thành, đến một đuổi một, đến hai đuổi hai. Có điều nếu là Mộ Dung Xán thì có thể chạy thẳng vào.

Đó còn chưa phải chuyện thần kinh nhất. Thần kinh hơn là ngày nào hắn cũng ngủ ở phòng chính... Duy trì “chu kỳ vận động” từ năm đến bảy ngày, dù chết cũng không chịu về phòng đọc sách. Thế còn chưa tính, thường đến lúc nửa đêm, Mộ Dung Xán lại bị hắn sờ mả đến mức tỉnh lại.

“Chàng làm gì đó?!” Mộ Dung Xán tỉnh dậy, tinh thần rất kém, “Chàng muốn... A? Không phải mới hôm qua vừa...?”

“... Không phải.” Hắn thút thít, chôn má vào xương quai của Mộ Dung Xán.

Đừng nói hắn khóc, Mộ Dung Xán còn muốn khóc hơn. Có muốn để người ta sống không hả? Ngủ cũng không được nữa!

“Làm sao thế?” Nàng cố không rơi lệ, tùy tùy tiện tiện vỗ vỗ lưng Dung Tranh, “Ngoan, nói với tỷ tỷ, vì sao nửa đêm còn chưa đi ngủ?”

“... A Xán, ta thật sự sẽ khoác áo phượng lên vai nàng...” Tiểu thụ ngu ngốc cận bã khóc lóc nói, “Nàng đừng rời xa ta!”

“A?” Mộ Dung Xán càng đỡ khóc đỡ cười, “Chàng gặp ác mộng gì vậy? Ta còn tưởng, kiếp này được rời xa bà vợ hung dữ là ta phải là mộng đẹp mới đúng chứ...”

“Không phải!” Dung Tranh khóc lóc, lắc vai nàng, “Nàng không được đi không được đi không được đi...”

Thấy thế này, Mộ Dung Xán hoàn toàn tỉnh táo. Mình sơ hở ở đâu vậy? Kế hoạch mở một cửa hàng của mình có nên tiếp tục không? Có lẽ nào nàng đã để lộ khuynh hướng muốn hòa ly hay sao...?

“... Không phải tại chàng. Là tại ta.” Nàng thở dài. Nói với Mộ Dung Kinh oai nghiêm như vậy, nhưng về Lý gia, nhìn cái bụng ổng của Liễu di nương... Nàng phát hiện nàng thật sự không thể chịu được.

Vốn nàng định chờ đến sang năm, đợi sau khi Dung Tranh thi tú tài xong, tránh làm ảnh hưởng đến tâm lý của hần...

Nàng cũng không dám nghĩ tới chuyện vì sao lại không thể chịu đựng được. Nghĩ đến một lần, lòng lại thêm một hốc máu.

“Ta không thể dùng chung đàn ông với người khác...” Mộ Dung Xán nản lòng, “Ta tưởng ta có thể, không ngờ thật sự là không thể. Đó đều là lỗi tại ta, không phải tại chàng. Có lẽ là ta bị bệnh sạch sẽ quá nặng...”

“Ta biết! Ta hiểu! Trước kia ta không biết, ta không hiểu, giờ ta hiểu rồi...” Dung Tranh khóc càng to hơn, “Sở Vương chạm vào má nàng một cái đã làm ta nổi điên lên rồi... Dù là hần, ta cũng không cho phép! Nàng yêu ta đúng không? Cho nên nàng mới tức giận, đúng không?! Ta không dám nữa, nàng đừng đi... Vương miện thì có gì tốt, ta khoác áo phượng cho nàng... Phong hầu bá tước... Được không?”

Sau đó, Dung Tranh khóc to đến mức chuyển thành nấc cụt.

Mộ Dung Xán im lặng vỗ về lưng hần, không biết nên cảm động hay nên coi thường. Ngoài Lưu Bị ra, nàng chưa từng nghe đến chuyện một tiểu thụ ngu ngốc cặn bã lại được phong hầu bá tước.

“... Chàng không cho ta thư bỏ vợ, ta sẽ không đi.” Mộ Dung Xán hết sự lựa chọn rồi.

Dung Tranh vội lắc đầu. Trong suy nghĩ của hần, thất thiếu phu nhân là một sự tồn tại thần kì, không có chuyện gì nàng không làm được. Trước kia hần luôn thấy an tâm, dù sao bọn họ cũng thành thân rồi mà.

Có điều một người lạnh lùng như Sở Vương lại cố gắng bắt cóc A Xán của hần!

Tiểu thụ ngu ngốc cặn bã đáng thương, lần đầu có cảm giác nguy cơ mãnh liệt đến vậy.

“Ta thử lại một lần là được.” Cuối cùng, Mộ Dung Xán đành ột câu trả lời không thật sự chắc chắn. “Nếu có áo phượng trên vai, không chừng còn đáng để ta nhìn xuống.”

Đáp án này lại càng khiến Dung Tranh có cảm giác nguy cơ hơn. Chuyện nhà mình nhà mình biết, hần và Sở Vương hơn kém không phải chỉ có một, hai điểm, nói là một trời một vực cũng không sai.

Sau khi vào đông, Mộ Dung Xán bắt đầu hay buồn ngủ và trở nên lười biếng, không còn sức để quản lý sân phòng ba nữa. Dung Tranh đang cố gắng học hành phát hiện chuyện đó, tiện tay tiếp nhận công việc, khiến mấy nàng thiếp đều kinh ngạc.

Chưa bao giờ nghe thấy chuyện lão gia quản chuyện ở sân sau đâu. Nhưng không thể nói như thế là không đúng đúng không? Chẳng qua là các nàng thiếp đang vui vẻ, mong được nhân cơ hội tranh cướp quyền lực thì hơi thất vọng.

Nhưng chuyện đáng ngạc nhiên hơn còn ở phía sau.

Sau khi thất công tử tiếp nhận công việc, liền đem mười hai thông phòng và nha hoàn tùy tùng, hoặc gả cho người khác hoặc là bán đi, tóm lại là đuổi sạch. Tụ Phong Hiền vốn đông đúc đột nhiên trở nên trống trơn.

Mộ Dung Xán cả ngày buồn ngủ thì cực kì kinh ngạc, “... Vì sao vậy?”

“Quản lý nhà cửa mới biết quý trọng củi gạo.” Dung Tranh thật thà nói, “A Xán, nàng cứ ngủ cả ngày không phải cách hay... Tìm đại phu đến khám chút đi?”

“Cũng chẳng có chỗ nào khó chịu mà... Có lẽ là trời lạnh quá nên lười.” Nàng mỉm cười, tinh thần không tốt lắm, “Đuổi hết đi rồi, có đủ người không?”

“Mua người khác là được...” Hần cầm lấy tay Mộ Dung Xán, “A Xán... Hai nha hoàn hồi môn của nàng cũng lớn rồi, nên gả đi thôi... Ta lại chọn người khác cho nàng.”

Hai người này cũng từng bỏ qua giường của anh rồi đó... Mặc dù đến cái tiếng là thông phòng cũng không được. Mộ Dung Xán kì quái nhìn hần. Nhưng tinh thần của nàng thật sự không tốt, vừa hí mắt lại vừa nói, “Chàng tự xem đi... Không thì hỏi chị dâu cả...” Còn chưa nói hết câu đã chìm vào giấc ngủ.

Cuối cùng nàng bị người đang kích động là Dung Tranh đánh thức. Nàng khó hiểu mở mắt ra nhìn, thấy tiểu thụ ngu ngốc cặn bã đang nhảy lên nhảy xuống, “Sao thế?”

“A Xán! Nương tử! Người ta yêu nhất!” Hấn hét lên một đồng cái tên kì quái, hưng phấn đến mức nói năng lộn xộn, “Nàng, nàng có rồi...”

“Có gì?” Thật ra nàng còn chưa tỉnh hẳn.

“Có tin vui!” Dung Tranh òa khóc, tiến lên ôm nàng vào lòng, “Có con! Chúng ta có con rồi!”

Ặc... Chuyện này xem như tin tốt sao?

Lỡ như con trai thì giống tiểu thụ ngu ngốc căn bã, con gái lại giống Bá vương Hoa Hồng... Vậy thì tính sao?

Di truyền là một vấn đề lớn không thể đối đầu. Sau này liệu có thể giáo dục hoàn toàn được không...? Nàng nhìn ông chồng kiêm học trò của mình, đột nhiên cảm thấy khả năng chắc chắn thật sự...

Không lớn lắm.

Ít nhất vấn đề yêu khóc này cũng rất khó giải quyết.

- Chú thích:

[1] Cầm dao đâm vào cổ: điển tích kể về một học trò chăm học, một lần buồn ngủ liền lấy dao đâm vào cổ mình cho tỉnh táo (cá nhân Lót thấy đó là thần kinh thì đúng hơn).

21. Chương 21

Dung Tranh đi tham gia thi hương đúng vào mùa xuân, tính cả tuổi mụ là 18 rồi.

Lúc hấn đi, đứa con lớn nhất cũng được sinh ra. Mẹ dựa hơi con, Liễu di nương càng kiên cường, lúc ở cũ rất ồn ào, nha hoàn của nàng ngày nào cũng ôm mặt khóc lóc, bị đánh rất thê thảm.

Thậm chí Mộ Dung Xán, mặc dù không còn bị nôn ghén tra tấn nhưng ngày nào cũng buồn ngủ. Nàng nằm trên giường, vuốt ve cái bụng đã hơi rõ, bên ngoài đuổi gà đánh chó ồn ào ra sao cũng không thể ảnh hưởng tới giấc ngủ của nàng.

Trong sân giờ ít người, mặc cho bọn họ giày vò đi. Có quyền lại không có quyền, lẽ nào phải sợ bọn họ cao ngất trời?

Mộng yên đường đẹp không đến mãi, cuối cùng rồi cũng phải đi.

Khi Dung Tranh thi đỗ tú tài trở về, Mộ Dung Xán ngẩng khuôn mặt yêu kiều một mình lên khỏi ổ chăn, nở một nụ cười ngây ngốc với hấn.

Lúc này hấn mới cảm thấy, bản thân thật sự đã về tới nhà rồi. Đợi khi Mộ Dung Xán sinh ra một đứa con trai, hấn mới cảm thấy hấn đã thật sự giữ được nàng ở lại.

Nhưng Dung Tranh không biết rằng Mộ Dung Xán đã lên ra một đề thi để quyết định tương lai của nàng.

Dung Tranh đuổi hết thông phòng đi, cũng chỉ đạt 30 điểm. Lúc nàng sinh con xong, hấn tặng hai nàng thiếp không có con cho người khác, cũng chỉ đạt được 59 điểm.

Thất bại.

Nàng biết, biết rất rõ rằng Dung Tranh làm được đến thế này cũng là cực hạn với một người đàn ông ở thời đại này rồi. Hấn không tiếp tục lên giường của Liễu di nương, cùng lắm chỉ đến chỗ nàng ta để thăm con thôi. Nàng cũng biết, trẻ con là vô tội, thậm chí Liễu di nương cũng được coi như là vô tội...

Thời đại này là như vậy. Dung Tranh đã làm hết những gì hấn có thể làm rồi.

Nhưng khi nàng thấy Liễu di nương u oán và đứa trẻ rõ ràng căm ghét nàng kia, nàng vẫn cảm thấy... thất bại.

Nàng nghĩ, chờ khi con lớn lên, không cần nhịn nữa, có lẽ nàng sẽ giống mẹ chồng, tránh ở Phật đường. Hoặc là rõ ràng một chút, rời khỏi đây luôn.

Nàng là một người đàn bà lợi hại như vậy, đi tới đâu cũng có thể xây dựng cả một bầu trời.

Lúc Dung Tranh thi đậu tú tài, triều Đại Yên đồng thời cũng nghiêng trời lệch đất.

Phong Đế qua đời, thái tử thương tâm quá mức nên “chết bệnh”. Đông cung có tin đồn “điềm xấu”. Công chúa trưởng Mộ Dung Nhận do Mộ Dung Hậu sinh ra tạm thời ở đông cung, lập làm hoàng thái nữ [1].

Mộ Dung Hậu lên làm hoàng đế, xưng là Phượng Đế.

Phượng Đế lên ngôi, điều tra rõ ràng tội mưu phản của Sở Vương chỉ là vu cáo, một lần nữa được trọng dụng, thánh khẩu xưng “kiếm cho thiên tử”.

Khi đứa bé được một tuổi, Sở Vương tự mình đến thăm, trên dưới Lý gia mới biết Dung Tranh đã làm những gì, đầu bọn họ đã lúng lằng bên thắt lưng hấn bao lâu.

“Hắn đối tốt với nàng không?” Sở Vương vẫn rất ít nói.

“Cũng được.” Mộ Dung Xán bình thản.

Nhưng chưa đợi chờ bọn họ nói nhiều hơn, Dung Tranh đã vội vã tiễn Sở Vương, vội như thể sắp chết đến nơi.

Mộ Dung Xán cảm thấy rất phức tạp. Mỗi lần nàng định tỉnh táo, lại bị tiểu thụ ngu ngốc cạnh bà kia kéo vào vũng lầy.

Yêu không dám yêu, đi cũng không đi được.

Vốn Mộ Dung Xán nghĩ rằng, nàng sẽ luôn bị vây trong mâu thuẫn, cố gắng tạo khoảng cách đến suốt đời... Ai ngờ vận mệnh luôn tràn đầy kinh ngạc (hoặc kinh hãi).

Dung Tranh một đường hát vang khúc mừng chiến thắng, cực kì thuận lợi thi được cử nhân rồi đến tiến sĩ, viên mãn giấc mộng công danh của cha hấn. Mộ Dung Xán rất nghi ngờ, nhất định là vì Sở Vương ngầm giúp đỡ.

Đợi đến lúc tiến sĩ được phân đến Giang Nam làm quan huyện, nàng lại càng chắc chắn hơn.

Chế độ thi cử này thật sự có vấn đề lớn, vấn đề lớn đó... Đến một tiểu thụ ngu ngốc cạnh bà cũng có thể làm quan phụ mẫu. Đất nước diệt vong nhất định là vì có yêu nghiệt... Nếu làm không tốt, tiểu thụ ngu ngốc cạnh bà kia sẽ thật sự là minh chứng cho câu nói này.

Dung Tranh đưa nàng và con cùng lên đường.

Hấn nói, “Cũng để nàng thanh tâm mấy năm. Đỡ ngày nào cũng bắt mắt...” Trên khuôn mặt yêu nghiệt đó ngập tràn sự đầu lòng và hết cách lựa chọn.

Đồ đáng ghét. Vì sao không càng tiểu nhân càng ngu ngốc càng cạnh bà một chút đi, như vậy thì ít nhất... tôi có thể quyết tâm.

triều Đại Yên có vài nơi trị an không tốt lắm, thậm chí còn dám cướp cả của quan phủ.

Đương nhiên là bọn họ đem theo không ít người, nhưng luôn có chỗ sơ sẩy.

Trong lúc hỗn chiến, nàng và con ngồi trên xe ngựa, tay cầm chặt thanh kiếm. Nàng đã có mấy năm học kiếm thuật, lại phải trông cậy vào phu quân kiêm học trò mèo cào, phải dựa vào thứ kiếm thuật mèo cào cùng sự cố chống đỡ của các thị vệ khác.

Khi bọn cướp tiến vào xe ngựa, nàng cầm kiếm ra tay. Mặc dù có làm mấy tên bị thương, nhưng vì bảo vệ cục cưng đang òa khóc do sợ hãi, nàng chỉ có thể dùng thân thể chịu một nhát kiếm.

Giây phút đó, nàng nở một nụ cười rất hoang đường. Vui vẻ tự chế nhạo bản thân, thật sự là đầy nấp quan tài mới hiểu rõ mà. Đến lúc này, nàng mới xác định tiểu thụ ngu ngốc cạnh bà còn yêu nàng, cuộc đời nàng mặc dù hơi nhấp nhô, nhưng vẫn rất hạnh phúc.

Cuối cùng thì nhát kiếm đó vẫn không chém trúng nàng.

Dung Tranh xông đến, kiếm đó chém vào má hấn. May nhờ thị vệ hất lệch ra, nếu không thật sự đã móc được mắt hấn.

“A Xán, A Xán!” Dung Tranh với nửa khuôn mặt đầy máu thét chói tai, lắc lắc nàng, “Nàng bị thương ở đâu? Thương ở đâu? Đây? Trả lời ta đi!”

Mộ Dung Xán sững sờ nói, “... Bán.”

“Hả?” Dung Tranh càng sợ hơn, nước mắt không ngừng rơi xuống, hòa vào với máu. “A Xán! Nàng điên rồi sao? Đừng dọa ta...”

Ta đã bán cả cơ thể, tương lai của mình cho chàng rồi!

“Ta yêu chàng.” Mộ Dung Xán nghiêm mặt nói, nhét cục cứng vào lòng hắn rồi nhảy xuống xe.

Chuyên tâm thấy thần giết thần, thấy Phật giết Phật. Giết đến mức dám cướp sợ hãi, thất bại bỏ chạy. Vị phu nhân với sát khí cao ngút trời, y hệt quan gia quý thần đã khiến đám cướp sợ hãi rất nhiều năm. Đứng từ xa, thấy trong xe có nữ quyến là không dám nhìn tiếp nữa.

Dọc đường, Dung Tranh rên rỉ ghé vào lòng Mộ Dung Xán, cướp đoạt vị trí với con trái hắn. Cậu con trai tuy còn nhỏ mà đã có vẻ yêu nghiệt ấy dầu mỡ, dành đi tìm bà vú để an ủi tâm hồn bị tổn thương.

May mà không yêu khóc như cha nó. Mộ Dung Xán yên lặng nghĩ.

“A Xán, đau quá...” Hắn cong người trong lòng Mộ Dung Xán, “Nói lại một lần đi... Nói xong hình như không đau nữa...”

“... Ta đã nói hai trăm lần rồi đó?” Mộ Dung Xán bắt đầu hối hận vụ mua bán này rồi.

“Nói đi mà nói đi mà...” Dung Tranh bắt đầu lăn lộn và rên rỉ.

Mộ Dung Xán trơ mặt, nói với giọng vô cảm, “... Ta yêu chàng.”

Người vẫn còn băng vải bó trên mặt là Dung Tranh mừng đến không biết nên làm thế nào, vừa công vừa thủ, ôm Mộ Dung Xán ngồi lên gối mình. “A Xán, tư thế này của chúng ta... chính là ‘quan âm ngồi trên tòa sen [2]’ đó...”

Lực nhấn nài của một người cũng có giới hạn.

“Im ngay! Thụ cận bã!”

- Chú thích:

[1] Hoàng thái nữ: giống hoàng thái tử đó ạ.

[2] Quan âm ngồi trên tòa sen: có ai hiểu “ẩn ý” sâu xa bên trong không =)).

[3] Vậy là hết rồi nhỉ? ‘_’

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-thuan-hoa-phu-quan>